CHARLOTTE MANN

Stăpâna castelului Vandermoor

Traducerea și adaptarea în limba română de
ALEXANDRA-MINODORA DUMITREL

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Markus de Haltern își opri Vulpea – calul său preferat și privi ca fermecat tabloul care i se oferea pe neașteptate. La poalele dealului, contesa Irina ședea pe malul lacului și hrănea lebedele albe ale castelului Vandermoor. Soarele îi poleia părul și-i dădea o strălucire de mătase, iar culoarea albastră a rochiei radia de lumină, ca și cum cerul îi împrumutase din harul sfânt.

Lebedele se întorceau mereu încrezătoare la mal și ciuguleau precaute din mâna fină a Irinei bucățele mici de hrană. Irina le oferise încredere din timpul copilăriei și lebedele o cunoșteau ca pe o prietenă care făcea parte din viața lor.

Markus nu se mai sătura privind acest tablou idilic. O durere dulce îi ardea în piept și el simți încă o dată cât de

tare o iubea pe Irina. Inima lui îi aparținea în întregime. Cu ea dorea să-și împartă averea, moșia și întreaga viață.

Coborî dealul și ocoli lacul, astfel ca să-i iasă în cale Irinei pe drumul de întoarcere la castel. Deși el ajunsese pe malul celălalt al lacului, Irina ședea încă visând în același loc, privind lebedele, care, sătule acum, alunecau maiestuos pe oglinda apei. Contesa observă călărețul abia când copita calului se opri în apropierea sa și privi în sus.

– Bună dimineața, contesă Irina, o salută Markus și sări din șa. Sper că nu vă deranjez din contemplare? întrebă el și se apropie.

Irina îi zâmbi și scutură negativ din cap.

– Nu, cum s-ar putea, domnule Markus? Mă bucur să vă văd. Îl invită lângă ea. Luați loc lângă mine, să savurăm împreună această minunată dimineață.

– Mulțumesc. N-am să aștept să mă invitați de două ori. Markus se așeză lângă prințesă, pe iarbă.

– Nu vi se pare un tablou încântător? întrebă Irina și-i arătă lebedele. Atâta grație și farmec mă aduc mereu la extaz.

– Da, aprobă Markus. Atâta grație și farmec trebuie să ne aducă mereu la extaz.

Totuși, el nu se uita spre lebedele, care aparțineau de multe generații castelului Vandermoor, ci la femeia fermecătoare de lângă el, iar inima îi bătea atât de tare, încât se temea ca aceasta să nu observe.

Astă-seară am să-i mărturisesc dragostea mea, își propuse el. Și dacă inima ei îmi va răspunde, am să o rog să fie soția mea.

La acest gând, se văzu întinzând brațele și cuprinzând-o pe Irina, având voie să-i sărute buzele dulci, iar sângele îi umplu inima și simți nevoia să închidă ochii o clipă pentru a savura clipa norocoasă.

Contele Soliturn stătea la fereastra camerei de lucru și-i observa în tăcere pe cei doi tineri, jos, lângă lac.

Baronul mi-ar fi un ginere bun, se gândea el. Markus este un om de încredere și simpatic. Și chiar dacă nu este atât de bogat, se înțelege că ar fi fericit să-și primească partea de avere și să-și administreze cu prevedere moșia. Dacă aș ști ce simte Irina pentru el. Nu s-a exprimat niciodată ce părere are despre el, iar la întrebările directe evită să răspundă. Poate este prea tânără pentru dragoste?

Jos, pe malul lacului, Markus de Haltern se ridicase și-i oferise curtenitor mâna Irinei.

Ea îl privi și o clipă, contele de Soliturn avu impresia că baronul ar fi vrut să-i cuprindă fiica în brațe. Totuși, Markus își permise doar să sărute mâna Irinei.

Poate ar trebui să-l încurajez puțin? se gândi contele. Ar putea fi destul de ușor să-l rețină deoarece se pare că se teme să nu fie considerat un vânător de zestre. Contele râse și îi privi în continuare pe cei doi. Erau o pereche

frumoasă. Apoi se trase un pas înapoia ferestrei, căci nu vroia să fie văzut.

Astă-seară, la bal, va avea desigur ocazia să poarte împreună o discuție în particular.

***

Markus de Haltern o conduse pe Irina pînă la poarta castelului. Spera ca ea să-l invite să intre să ia o gustare, însă Irina îi întinse mâna și se despărțiră.

– Mulțumesc pentru că m-ați condus, domnule Markus. Ne vedem diseară, cred?

– Da, răspunse el. Astă-seară. Îi luă mâna cu o strângere tandră și-i căută privirea. Veți fi desigur, din nou, cea mai frumoasă.

Irina râse și pentru câteva secunde, ochii ei albaștri străluciră.

– Îmi dezvăluiți culoarea rochiei dumneavoastră? o rugă Markus.

– E ca o floare de magnolie în aprilie, răspunse Irina.

– Ce visător! exclamă Markus. O vedea deja pe Irina îmbrăcată în rochia de bal înaintea lui. Aproape nu mai pot aștepta să vă văd îmbrăcată în minunata rochie de bal.

Se aplecă ușor în fața ei și în timp ce Irina urca ușoară ca un fulg treptele largi ale castelului, o urmări admirativ cu privirea. Se arăta ca întotdeauna fermecat de grația ei.

Irina se întoarse încă o dată spre el din vârful scărilor și-i făcu un semn de rămas-bun, înainte de a-l urma pe unul din servitorii castelului.

Markus perseveră secunde în șir, așteptând să-și zărească pe ascuns iubita. Ca într-un vis, își chemă calul, sări în șa și-și îndemnă Vulpea sa devotată mângâind-o pe gât.

– Hai, iubitule, să mergem. Hai și du-mă acasă, să-mi pot lăsa inima să respire, să spun visul meu de dragoste vântului și copacilor. Până diseară trebuie să mă stăpânesc. Apoi voi da glas inimii.

Calul porni ascultător pe drumul spre casă.

Markus se retrase în visare, cum făcea de obicei când se întorcea de la castelul Vandermoor.

O cunoștea pe Irina de Soliturn demult, de când era copilă, dar abia de câteva luni, de când contele se hotărâse să dea un bal în cinstea întoarcerii fiicei de la internat, Markus se îndrăgostise de ea; devenise între timp o fermecătoare domnișoară.

Uneori, inima lui tulburată îl făcea să-și imagineze că este cu femeia iubită în brațe și toate visele se transformau în realitate, iar el rămânea ore în șir transpus. Totuși, până astăzi își revenise repede de fiecare dată din stările de vis,

căci Irina nu-i dăduse nici un semn că ar fi împărtășit cumva sentimentele lui.

Contele Soliturn îl primise mereu plin de bunăvoință. Uneori părea că lasă să se înțeleagă că-i face plăcere să-l știe pe tânărul stăpân al moșiei învecinate în compania fiicei sale. Oare își va menține această bunăvoință când va afla că baronul dorește mâna contesei?

Markus ajunse la drumul de țară. De cealaltă parte începeau pământurile moșiei sale. Calul se opri, ca și cum ar fi dorit să-i amintească stăpânului că trebuie să fie atent la eventuala circulație din zonă înainte de a traversa șoseaua.

Tânărul baron se gândea: "Deștept animal!" îl lăudă el și-l mângâie cu dragoste pe gât. În același moment, se apropie de ei într-o viteză incredibilă un automobil sport decapotabil. Șoferul probabil îl observase de departe pe călăreț.

Ar fi trebuit să-și dea seama că și călărețul l-a observat. Un claxon ar fi fost deci inutil. Totuși, șoferul îl acționă exact când ajunsese lângă cal și călăreț.

Calul deveni agitat la vederea automobilului ivit în drum și mai cu seamă la sunetul persistent al claxonului. Întâi se sperie și apoi începu să necheze, încât Markus reuși cu greu să-l liniștească.

– Calm, bătrâne, stai liniștit, îi vorbi el cu blândețe și-l mângâie pe spate. Nu s-a întâmplat nimic. Încercă să-și

stăpânească propria iritare, deși era furios, căci automobilul cel roșu îi speriase calul din pură obrăznicie.

Markus privi în urma mașinii. Mergea direct la castelul Vandermoor. Cine putea fi? Și ce căuta acolo? Era oare o cunoștință a contelui Soliturn? Sau o cunoștea doar pe Irina? Venise oare din cauza ei la Vandermoor?

Plin de gânduri și întrebări fără răspuns, călărețul trecu drumul și porni pe o cărare din pădure care ducea la conacul moșiei Haltern.

Și acum, dacă inima Irinei nu era liberă, dacă bătea sensibilă pentru alt bărbat? Această ipoteză îl apăsa atât de tare pe tânărul baron, încât respirația îi deveni dificilă. Frica de a pierde femeia iubită încă înainte de a o fi câștigat îi tăia respirația ca un aer tare de munte. Își dorea să nu se fi temut atât și să-i fi mărturisit dragostea.

***

Contele Soliturn stătea în ușa camerei sale de lucru.

– Irina! strigă el chemând-o, în timp ce ea traversa marele hol de la intrare.

Tânăra se opri și se întoarse să-l privească.

– Tată? întrebă ea râzând și veni spre el.

– Vrei să-mi ții puțin companie? o întrebă el și deschise larg brațele.

– Desigur, cu plăcere, aprobă Irina și-l sărută tandru pe obraz.

– Ai fost la lebede? se interesă contele. Îi înconjură ușor umerii cu brațul și o conduse spre un fotoliu comod.

– Stau cu atâta plăcere acolo, lângă lac! răspunse Irina. Astăzi a fost deosebit de frumos.

– Deoarece baronul Markus ți-a făcut surpriza să vină acolo? îi scăpară cuvintele de pe buze contelui.

– Markus? O roșeață fugară trecu peste obrajii Irinei. Mi-a ținut puțin companie și m-a condus până la castel. Ne-ai văzut?

Contele Soliturn ridică din umeri.

– Eram cu totul accidental în dreptul ferestrei. Markus vine în ultimul timp destul de des la Vandermoor, nu ți se pare? Luă din caseta de fildeș abia umplută o țigară și o tăie atent cu cuțitașul. Nu te-ai întrebat deloc oare de ce face acest lucru?

O cercetă pe Irina cu o privire fugară și observă că roșeața din obrajii ei devenise mai intensă.

– Doar este vecinul nostru, răspunse fata.

Te deranjează că se plimbă călare așa de dimineață până în zona noastră?

Contele Soliturn ridică mâinile, respingând ideea.

– Dimpotrivă, n-am nici un singur cuvânt împotriva lui, copila mea, o asigură el. Ba chiar îl apreciez mult pe Markus. Este de spiță nobilă și foarte capabil. Tatăl lui ar fi mândru dacă ar putea vedea cât de multe îmbunătățiri a adus moștenirii primite.

O mică undă de duioșie trecu tacit între tată și fiică, apoi Irina întrebă încet:

– Ai fi vrut să ai mai degrabă un fiu decât o fiică, nu-i așa? Îmi pare rău dacă ...

– Irina, dragă! o întrerupse contele, impresionat. Își așeză țigara nefumată încă într-o scrumieră și se grăbi spre fată. Cum poți să gândești astfel? O strânse cu dragoste la piept. Nici un copil n-a sădit atâta dragoste în sufletul meu ca tine. Nici o moștenire de la iubita ta mamă nu-mi este mai scumpă ca tine. Sprijini cu drag capul copilei pe umărul său. Să nu mai aud niciodată ceva asemănător din gura ta!

Irina tăcu la pieptul tatălui.

– Iartă-mă, tată. N-am vrut să te supăr.

Contele îi mângâie cu duioșie părul mătăsos.

– Ai să vrei să te măriți într-o zi și ai să-mi aduci în acest fel un fiu în castel.

Sunt sigur că va fi cineva în mâinile căruia să pot încredința liniștit moșia. Și dacă acel cineva ar fi ca Markus de Haltern, n-aș putea fi mai fericit.

Contele simți clar că la auzul acestei considerații, Irina tresări. Se gândise oare și ea la o astfel de legătură? Contele Soliturn aștepta cu sufletul la gură răspunsul Irinei, doar că vorbele ei nu sosiră. Fata se desprinse din îmbrățișarea tatălui și spuse:

– Trebuie să mă interesez de ornamentele florale pentru astă-seară, argumentă ea și se ridică grăbită, încât contele trebui să se mulțumească doar cu atât, fără a putea cerceta mai adânc în sufletul fetei.

Tocmai când Irina vroia să părăsească biroul contelui, de afară pătrunse în castel un zgomot puternic de motor de automobil.

– Ce s-a întâmplat? întrebă contele, încruntat. Cine șofează în așa hal și ne deranjează liniștea cu un zgomot atât de inutil? Se îndreptă spre fereastră și tocmai văzu când un tânăr elegant sări cu ușurință din automobilul sport de culoare roșie și se repezi spre trepte. Un vizitator? se adresă el Irinei.

Aceasta însă răspunse, scuturând negativ din cap:

– Nu aștept pe nimeni. Poate vrea să vorbească cu tine?

– Nici eu nu aștept pe nimeni. Irina își urmă tatăl spre fereastră și aruncă o privire de control spre automobilul sport. Nu cunosc pe nimeni cu un astfel de automobil.

Câteva secunde mai târziu, la ușa camerei de lucru se auzi un ciocănit și Benton, valetul, intră.

Adusese cu el pe o tavă de argint o carte de vizită.

– Domnul vă roagă să-l primiți, anunță el în stilul său festiv, contelui.

Contele aruncă o privire cărții de vizită și făcu ochii mari, și mai mirat.

***

– Mă duc să mă interesez de flori, spuse Irina și-o luă înaintea lui Benton spre ușă.

– Cum crezi, copila mea, răspunse contele, derutat. Neliniștea îi cuprinsese mâinile, atât de mult îl deranja această întâmplare care-i aducea un vizitator surprinzător.

Irina nu plecase încă. Rămăsese în picioare, îngrijorată.

– Sau poate vrei să rămân alături de tine? întrebă ea.

– Nu, nu, o îndepărtă contele. Interesează-te de flori, vezi ca seara asta totul să fie bine pregătit pentru oaspeții noștri.

Irina se apropie de el și-l mângâie cu dragoste pe obraji.

– Ți-e teamă de el? își întrebă tatăl, cercetându-l cu privirea.

– Să mă tem? contele oftă și scutură din cap. Nu, n-am nici un motiv să mă tem, răspunse el și-i aranjă cu grijă o

buclă după ureche Irinei. După nume, se pare că trecutul meu a înviat iarăși, râse amar contele. Acum nu vreau să-mi las vizitatorul să mai aștepte. O sărută pe Irina pe frunte și părăsi camera de lucru.

În timp ce intra în micul salon, contele zări la fereastră un tânăr cu părul negru, bine făcut, după cum îl arăta silueta. Fața sa era în semiîntuneric, totuși contele recunoscu imediat apartenența acestuia la unul din foștii săi prieteni din tinerețe.

– Bodo de Thamin? întrebă el și făcu câțiva pași în întâmpinare.

– Da, răspunse tânărul domn. Fiul prietenului dumneavoastră Robert.

Contele Soliturn îi strânse tânărului ambele mâini cu căldură.

– Fii binevenit, Bodo.

– Mulțumesc. Bodo strânse și el mâinile celuilat cu putere. Tatăl meu era singur că mă veți primi ca pe un prieten, deși noi nu ne-am cunoscut niciodată.

– A fost cel mai bun prieten al meu, răspunse contele Soliturn și ochii-i deveniră umezi.

Dacă mi-a trimis fiul, ar trebui să consider că nu mai este de mult supărat.

Abia acum văzu chipul lui Bodo.

– Tata nu mai este supărat, conte Soliturn.

Și m-a rugat înainte să moară să fac drumul până la Vandermoor să vă spun acest lucru și să vă transmit ultimele lui salutări.

Contele Soliturn fu afectat profund.

– Mort? șopti el. Robert e ... mort? Se clătină pe picioare și deveni atât de palid, încât Bodo de Thamin întinse brațele să-l sprijine, și-l conduse cu grijă spre unul din fotolii.

Contele Soliturn căzu oftând profund în fotoliu.

– Mort! murmură el cu uimire și ridică mâinile să-și ascundă ochii în lacrimi în fața tânărului domn.

Bodo de Thamin se așeză lângă el și așteptă un timp să-și revină. Abia după un timp spuse:

– Tatăl meu mi-a vorbit mult despre dumneavoastră în ultimele sale zile.

Acum, contele Soliturn ridică privirea cercetător spre tânăr.

– Presupun că v-a povestit ce s-a întâmplat atunci?

Contele Bodo râse și aprobă.

– Vechea poveste; doi bărbați care iubesc aceeași femeie și din care cauză frumoasa lor prietenie se destramă.

Contele Soliturn se ridică și se apropie cu pași nesiguri de fereastră.

– Nu mă miră că dumneavoastră nu aveți înțelegere pentru situația de atunci, tinere prieten, replică el.

Dragostea este un lucru ciudat. Este mai puternică decât orice prietenie. În fața ei nu există compromisuri. Așa cum stăteau lucrurile, doar unul dintre noi putea fi fericit.

– Și acest – unul – ați fost dumneavoastră, continuă Bodo.

Contele Soliturn se întoarse și-l privi îngândurat.

– Atunci, așa au părut lucrurile, mai spuse el. M-am simțit cel mai fericit bărbat de pe pământ. Dar a trebuit să plătesc dur pentru acest noroc. Mi-au fost îngăduiți doar câțiva ani.

– Știu, spuse serios Bodo. Frumoasa Eliette a murit la nașterea primului ei copil. Și n-a fost un băiat, ci o fată.

– O fată care mi-a dăruit tabloul viu al mamei sale, spuse contele. Deși aceasta n-a însemnat pentru mine doar fericire, căci ori de câte ori o privesc pe Irina, am în fața mea chipul Eliettei, iar durerea și tristețea mea de ani și ani de zile nu s-au micșorat cu nimic.

– Așa că, în cele din urmă, ați pierdut mai mult decât tatăl meu, continuă Bodo.

– N-aș putea contesta această constatare, răspunse contele. Și dacă am presupune că așa i-a fost sortit, inima lui a găsit curând o altă dragoste.

– Părinții mei au fost destul de fericiți, râse Bodo jucându-se cu degetele. În orice caz, n-a fost o fericire calmă, contemplativă. Mama era mult prea temperamentală

pentru astfel de viață. Râsul său deveni mai profund. Ea descindea dintr-o veche ramură nobiliară spaniolă și avea lavă în loc de sânge.

Povestea tânărului conte devenea captivantă.

– Îmi permiteți să cred că n-ați venit până aici, la Vandermoor, doar pentru o vizită scurtă, ci veți rămâne un timp mai îndelungat oaspetele nostru? Aș vrea să știu mai multe despre viața tatălui dumneavoastră. Și aș dori să-l cunosc mai bine pe fiul celui mai bun prieten al meu.

Bodo se ridică.

– Rămân cu plăcere, îl asigură acesta pe conte. Mulțumesc pentru invitație. Aveam de fapt alte planuri, dar dacă mă invitați cu atâta dragoste, am să mă organizez altfel. Voi putea să aranjez în așa fel lucrurile, ca totul să se desfășoare după dorința dumneavoastră. Vă rog doar să-mi permiteți să-mi aduc bagajul.

– Desigur, răspunse contele și întinse brațul să-i cuprindă umerii cu un gest patern. Înainte de a porni iar la drum, trebuie să luați o mică gustare împreună cu mine.

Capitolul 2

Contesa Irina trecu prin camerele de primire și prin ambele săli și verifică pregătirile pentru balul care urma să aibă loc. Nu găsi însă nimic de ordonat, căci Benton veghease continuu, cu multă atenție și talent pe toți angajații, și ținuse chiar personalul auxiliar sub control.

– Sper, contesă Irina, ca totul să fie aranjat pe placul dumneavoastră, se interesă el, când ea ajunse să inspecteze grădina de iarnă.

– Mulțumesc, Benton, va fi o serbare minunată, aprecie ea. Poate doar ornamentele de flori din hol ar putea fi puțin mai mari.

– Desigur, contesă. Benton se înclină ușor. Au fost deja comandate patru decorațiuni. Ghirlandele vor sosi după amiază devreme. Contesa mai are vreo dorință?

– Aș vrea ca ușile terasei să fie deschise numai după aprinderea lampioanelor din parc, precizăIrina. Și aduceți vasele de flori suspendate, chinezești, din salonul galben în grădina de iarnă.

– Foarte bine, contesă. Benton rămase așteptând.

– Asta e tot, Benton. Irina înclină ușor capul, aprobator. Mulțumesc.

Când se întoarse, al doilea servitor al castelului Vandermoor o aștepta.

– Domnul conte vă roagă să veniți în salonul mic, i se adresă el respectuos.

– În salonul mic? întrebă Irina, surprinsă, și își aminti imediat că acolo invita tatăl său musafirii neașteptați.

– Dacă îmi permiteți să vă conduc? i se adresă servitorul și porni înaintea ei.

Servitorul deschise ușa salonului mic și o invită pe contesă să intre. Contele Soliturn îi ieși în întâmpinare cu brațele larg deschise.

– Draga mea copilă! S-a întâmplat o minune! spuse el bucuros, eliberând-o din îmbrățișare.

Mulțumită Ție, Doamne, fiul celui mai bun prieten al meu din tinerețe nu s-a temut de drumul lung din Argentina până aici, pentru a-mi transmite ultimul salut al tatălui său. Doresc să-i urezi și tu contelui Bodo bun venit la Vandermoor.

Apoi făcu un pas lateral, își puse mâna dreaptă pe umărul Irinei și-i întinse lui Bodo mâna stângă.

– Aceasta, prietene este fiica mea și imaginea vie a frumoasei sale mame.

Când Irina păși în fața tânărului conte, privirea ei simți dogoarea ochilor negri și i se păru că o flacără parcă o cuprinse. Un fior îi străbătu corpul și trebui să se străduiască să-și păstreze stăpânirea de sine.

– Primiți și din partea mea urarea de bun venit la Vandermoor, conte Bodo, spuse ea încet.

Contele Bodo nu era neobișnuit cu societatea femeilor și citi imediat pe fața Irinei ce se petrecuse cu ea. Își cunoștea prea bine puterea asupra femeilor și afișă un zâmbet satisfăcut în timp ce se aplecă politicos asupra mâinii Irinei.

– Mulțumesc pentru urarea dumneavoastră călduroasă, spuse el și buzele lui atinseră ca o adiere strângerea de mână.

***

Gustarea fu servită în sufrageria mică. Era amenajată cu mobilă scumpă Biedermeier, tocmai pe gustul fostei

contese Soliturn. În memoria ei, deasupra servantei atârna portretul ei într-o ramă scumpă de porțelan.

Contele Bodo descoperi tabloul imediat ce intră în cameră.

– Ce tablou! exclamă el destul de tare și privirea lui o cuprinse imediat pe Irina. Este ca și cum tabloul ar fi prins viață și ar fi coborât din ramă printre noi.

Contele Soliturn îl aprobă.

– Da, așa este, oftă el și își trecu mâna într-un gest de oboseală prin părul des și cărunt. Această asemănare a fost pentru mine ani la rând bucurie și durere în același timp.

Contele Bodo se apropie de tabloul contesei decedate și se înclină în fața lui ca și cum ar fi vrut să-i prezinte întregul său respect.

– Mama a fost o femeie frumoasă, spuse el căzând pe gânduri, totuși, dânsa este o madonă.

Irinei i se ridică tot sângele în obraji, ca și cum complimentul i-ar fi fost adresat. Inima îi bătea puternic în piept, iar răsuflarea devenise accelerată. Se simțea într-o stare de agitație pe care n-o mai trăise până atunci, o stare emoțională excepțională și încet, încet, știu că aceasta e dragoste. Bodo de Thamin îi provocase această furtună în suflet și totul de acum se referea la el, căci și el părea îndrăgostit.

O zi plină de vise.

Contele Bodo păru că-și amintește ceva și se întoarse căutând privirea Irinei:

– Mă simt ca într-un vis. În timpul călătoriei mele încoace, am încercat să-mi imaginez ce voi trăi aici. Unele le știam din descrierile tatălui meu, altele din tablouri. Realitatea depășește însă totul. Sunt copleșit.

Aparent fără intenție atinse mâna Irinei și simți cum fata se înfioară.

– Dacă așa este, conte Bodo, puteți considera castelul Vandermoor ca și căminul dumneavoastră, răspunse contele Soliturn. Rămâneți aici atâta timp cât doriți. Tatăl dumneavoastră a fost pentru mine ca un frate. Fiul său îi va lua locul în inima mea. Îi întinse apoi cu dragoste ambele mâini și-i ură: Încă o dată fii bine venit! dragul meu.

După aceste cuvinte, contele Bodo putea să considere că a câștigat întreaga simpatie a bătrânului conte. Îi mulțumi în cuvinte alese și continuă, invitând-o pe Irina să ia loc la masă.

Contele Soliturn comandă cele mai alese feluri de mâncare și desigur o șampanie scumpă. Bodo savură mâncarea cu un apetit deosebit, în timp ce contele Soliturn și contesa Irina gustau câte puțin și doar din politețe, pentru ca oaspetele să nu se simtă singur la masă.

– Vă este prea dureros să vorbiți despre tatăl dumneavoastră? se interesă contele Soliturn.

– Deja mai puțin, răspunse Bodo. Știu însă că aceasta a fost dorința lui, ca dumneavoastră să aflați totul despre el. De aceea, îmi va face plăcere să vă vorbesc despre el și despre mama mea. Duse paharul cu șampanie la buze și privi peste pervazul ferestrei, visând afară. Era frumoasă – Carmencita noastră, oftă el înainte de a bea. Toți bărbații îi cădeau la picioare, dar ea l-a iubit doar pe tata. Aproape l-a divinizat în felul ei, continuă el cu un ușor surâs. Și el se simțea atunci ca un rege.

– Ceea ce desigur în dezamăgirea lui de atunci a fost destul pentru a-l reabilita, aminti contele Soliturn.

Privirea lui Bodo se întoarse înapoi, o măsură pe Irina și se adresă din nou contelui.

– Într-o oarecare măsură, sublinie el. Dacă poți să te îndrăgostești în viață de două ori, totuși nu este același fel de dragoste. Privirea lui rătăci din nou asupra Irinei și rămase în contemplare pe chipul ei. Uneori crezi că iubești și abia când soarta îți scoate în cale marea iubire a vieții, constați că tot ceea ce a însemnat pentru tine iubire până atunci a fost doar un foc de paie, nesemnificativ și trecător.

Irina realiză ceea ce vroise tânărul conte să spună prin aceste vorbe. Inima ei tresări.

***

După gustare, contele Soliturn și contesa Irina își conduseră oaspetele la mașină.

– E o mașină rapidă, observă contele.

– E doar împrumutată, răspunse Bodo. Acolo, în Argentina, am într-adevăr o mașină rapidă. La distanțele de acolo, pe anumite drumuri, e indicat să folosești astfel de vehicule. Aici, am constatat că puterea motorului o poți exploata destul de rar. Apoi râse și ridică din umeri. Poate că va trebui să mă mulțumesc cu o mașină mai serioasă.

Mulțumi din inimă pentru călduroasa primire și promise să se întoarcă în aceeași după-amiază. Apoi se urcă în automobil, făcu încă un semn de salut Irinei și contelui Soliturn, și demară în trombă.

Irina privi fascinată în urma lui, până când automobilul roșu deveni un punct în depărtare.

Contele Soliturn o observă și punându-și brațul pe umerii ei, spuse:

– Te vei bucura să-l revezi, nu-i așa?

Irina râse fericită, și-l aprobă.

– Da, foarte, își permise ea. Pentru mine, e ca și cum el ar schimba totul. Soarele arată mai luminos, iarba de pe pajiște parcă n-a fost niciodată mai verde ca astăzi.

Contele Soliturn râse ușor și o trase cu drag lângă el.

– Te-ai îndrăgostit, inimioara mea, spuse el și își apropie un moment fața de părul ei mătăsos.

Așa se întâmplă când cineva este cu adevărat îndrăgostit.

– Da, oftă Irina. Da, asta poate fi dragoste adevărată. Se rezemă de umărul tatălui. Și el? Își îndreptă privirea spre conte. Crezi că și el s-a îndrăgostit?

– Așa părea, din câte am observat, răspunse contele, și urcă alături de Irina treptele spre intrare. Mă întreb doar ce va spune Markus când va afla.

Irina se opri brusc.

– Markus? întrebă ea uimită și deveni pentru o clipă mai palidă. În ultimele două ore nu se gândise o secundă măcar la el. Acum abia își dădu seama.

– Da, Markus. Fața contelui deveni serioasă. Te iubește din toată inima și până acum am avut impresia că nici ție nu-ți este indiferent. De fapt, mă așteptam ca astă-seară să aibă ocazia de a clarifica aceste lucruri și să accept logodna voastră pe care sigur o va cere.

– Da, respiră profund Irina. Până acum, totul era altfel. Lumea mea a devenit deodată alta. Markus îmi este drag și prețios, dar pentru mine Bodo înseamnă altceva, nu știu ce, cred că dragoste. Abia acum, prin el, voi afla ... Se întrerupse brusc și își privi tatăl, nefericită. Sunt rea din cauza asta?

– De ce, pentru că nu mai vrei să te căsătorești cu Markus, ci cu Bodo? întrebă contele Soliturn și scutură din cap. Nu, asta e ceva ce nimeni nu poate explica. Se petrece

cumva ca o boală. Nu poți face nimic să te opui. Cine știe mai bine ca mine? continuă el melancolic, oftând.

– Mulțumesc pentru înțelegere, tată, răspunse Irina zâmbind.

Braț la braț, tată și fiică se întoarseră înapoi în palat.

– Vrei să-mi povestești mai multe despre acele timpuri? întrebă Irina.

– Da, cu plăcere, răspunse contele. Aceste amintiri sunt încă vii în sufletul meu și pot spune că m-au însoțit toată viața. O conduse apoi în bibliotecă și scoase dintr-un raft un volum gros, legat în piele. În el am toate amintirile pe care le-am păstrat de atunci, spuse el și se așeză lângă Irina.

Apoi vârî o mică cheiță aurie în lăcățelul frumos ornamentat și deschise coperta din piele. În fața ochilor nu apăru un album, cum probabil ar fi așteptat Irina, ci o casetă legată de asemenea în piele, în care fuseseră adunate la un loc fotografii și diverse mici obiecte.

– Robert de Thamin și cu mine am fost prieteni de când ne-am întâlnit la internat, își începu contele povestea vieții. Primisem împreună aceeași cameră și în aceeași seară am decis să fim mereu uniți în fața oricăror greutăți ale vieții, în lumea străină din jurul nostru. După moda jurămintelor din tinerețe, am jurat în noapte, sub lună plină, și am pecetluit jurământul ca frați de sânge.

– Frați de sânge? spuse Irina cu o ușoară mirare.

Contele Soliturn râse ușor de uimirea fetei.

– Nu trebuie să te simți șocată. Ne-am înțepat puțin cu un ac în vârful degetelor și am lăsat să curgă câte o picătură de sânge într-un pahar cu suc de mere pe care apoi l-am băut. Asta pare acum, după atâta timp, puțin amuzant, dar atunci noi consideram jurământul nostru foarte serios. Am fost în toți acei ani un trup și un suflet. Eram aproape nedespărțiți, încât porecla noastră era "gemenii".

În acest moment, contele se întrerupse din povestire, deoarece Benton își făcuse apariția în bibliotecă. Ducea cu el un coș cu trandafiri roșii pe jumătate înfloriți.

– Aceste flori au sosit pentru contesa Irina, anunță el.

– Trandafiri? ochii Irinei străluciră. Apoi însă își aminti că Bodo de Thamin abia părăsise Vandermoor de câteva minute. Deci, florile nu puteau fi de la el.

– Mulțumesc, Benton. Încuviință apoi servitorului să lase florile.

Poți să le lași pentru moment aici.

Benton așeză coșul cu trandafiri pe o măsuță joasă, se înclină ușor și se retrase.

Contele Soliturn își privea fiica, așteptând. Bănuia de la cine au venit trandafirii. Probabil că și ea știa.

Irina îi admiră, dar nu spuse nimic.

– Nu vrei să citești că ți-a scris Markus? o întrebă direct contele.

– Dacă mi-a trimis trandafiri roșii, nu este greu de bănuit ce a dorit să-mi spună, răspunse ea. Și de aceea nici nu mă pot bucura acum de florile sale, continuă ea cu un ușor oftat.

Contele Soliturn îi luă mâna și i-o strânse cu dragoste și înțelegere.

– Nu trebuie să te pripești, copila mea, o atenționă el. Bodo îți este deocamdată complet străin. În timp ce Markus ... Irina îi aruncă o privire complet nemulțumită. Ai dreptate, copila mea. O mângâie părintește pe creștet. Dragostea este un dar ceresc. Noi suntem supușii ei. Ne unește sau ne desparte viața dintr-un motiv sau altul. Ceea ce până ieri părea foarte sigur, astăzi nu mai este valabil.

Irina își lăsă capul pe umărul tatălui.

– Nu-i așa, cum să-l accept așa deodată pe Markus, răspunse ea.

Acum știu că niciodată nu voi simți pentru el ce simt pentru Bodo. Parcă m-a cuprins un fel de amețeală și nu pot face nimic să mă opun.

***

Bodo de Thamin se întoarse înapoi în oraș, căută hotelul la care trăsese și împachetă cele câteva lucruri în singurul bagaj pe care și-l luase cu el la plecare.

"A fost o idee bună să merg imediat la Vandermoor", se gândi el în timp ce fluiera una din melodiile lui preferate. "Nici n-aș fi putut avea o idee mai bună, căci astfel toate grijile mele sunt spulberate."

Se grăbi la telefon și ceru legătura cu recepția.

– Vă rog să-mi faceți nota! ceru el. Plec imediat. Apoi așeză grăbit receptorul în furcă și privi în jur.

"De acum, voi avea o suită princiară", gândi el. Fiecare dorință îmi va fi citită în priviri. "Iar după ce vor suna clopotele de nuntă și micuța contesă va păși alături de mine la altar, voi deveni un om aranjat."

Apăsă apoi capacul cufărului ca și cum prin acest gest ar fi închis un capitol al vieții lui de până acum.

"Și pentru asta n-a trebuit să aduc nici o jertfă." Râse distrat.

"E dulce micuța contesă – foarte dulce. Imaginea ei neprihănită mă incită. De fapt, păcat că s-a îndrăgostit de mine la prima vedere. Ar fi fost mult mai incitant dacă ar fi trebuit s-o cuceresc."

Își luă mantaua de piele pe braț și părăsi camera de hotel. Puțin mai târziu, ședea din nou în automobil și conducea înapoi spre castelul Vandermoor.

Când aproape ajunsese la castel, atenția îi fu atrasă de o amazoană. Călărea un cal alb ca spuma și de sub cască îi zburau pletele blonde. Bodo strânse genele, deoarece lumina soarelui îl orbea. Puteau oare să-l înșele ochii? Călăreața din fața lui era într-adevăr Irina de Soliturn?

Acceleră și claxonă în același timp.

Irina îl observase, recunoscuse mai întâi mașina roșie și apoi șoferul, fața ei nostimă se înroșise.

Bodo se apropie și conducea acum încet.

Irina călărea alături.

– Ce surpriză minunată! îi strigă Bodo.

Irina râse. Se străduia să nu-și arate emoția, dar nici să fie indiferentă.

– Am fugit de învălmășeala de la castel, încercă ea să explice, deși cuvintele nu sunară prea convingător și Bodo realiză că pornise călare în întâmpinarea lui. Nerăbdarea de a-l vedea o adusese aici.

– Se anunță o sărbătoare specială, presupun? Bodo opri motorul și coborî din mașină. Îi întinse mâna Irinei și o ajută să coboare din șa. Dintr-o dată, se afla atât de aproape de Bodo, încât îi simțea răsuflarea pe față. O cuprinse un fior, ca și cum ar fi cuprins-o în brațe s-o sărute, ceea ce de fapt nu se întâmplă.

Bodo n-o sărutase, o ținea însă sub observație și-i citise în priviri totul.

Acești ochi negri necruțători topiseră mândria multor femei.

– Da, va fi o serbare deosebită, răspunse Irina într-un târziu. Tata a decis că trebuie să fie un bal de bun venit. Dacă sunteți de acord, continuă ea repede.

– Dacă sunt de acord? răspunse Bodo râzând și strânse ușor mâna Irinei. Totul îmi convine atâta timp cât sunteți aproape de mine, frumoasă contesă Irina.

Irina susținu privirea ochilor lui un timp, apoi pleoapele ei coborâră.

– Cred că ar trebui să mă întorc la castel, spuse ea. S-ar putea să-mi observe lipsa.

"Deci, m-a așteptat deja un timp aici" continuă Bodo observația în gând. Spuse apoi cu voce tare:

– Cum ar fi dacă v-ați urca în mașina mea? Vă promit să conduc foarte atent. Murgul dumneavoastră presupun că-și va găsi singur grajdul sau nu?

– O, ba da, știe drumul, doar că ... încercă Irina să obiecteze.

– Doar că? întrebă Bodo și-i strânse mâna mai hotărât. Trebuie să închei eu cuvintele dumneavoastră, că nu vă face plăcere să mergeți cu mine cu mașina?

– O, nu, îl contrazise Irina în grabă. Nu este deloc așa. Vin cu plăcere cu dumneavoastră.

– Minunat! se bucură Bodo.

Hei, aleargă la grajd, îndemnă el murgul și-i dădu din prietenie o palmă.

Calul rămase însă pe loc și întoarse capul după călăreața lui.

– E bine, Heiko, spuse Irina și-l mângâie pe bot. Aleargă înapoi la grajd, bunul meu prieten.

Heiko necheză, o privi încă o dată și porni în trap. Oricum, alerga o anumită distanță, se oprea și o căuta cu privirea, apoi pornea iar, ca și cum ar fi vrut să se asigure ce se întâmplă cu călăreața lui.

Bodo o conduse pe Irina pe partea cealaltă a mașinii și-i deschise politicos portiera. Își arăta acum manierele sale cavalerești. Evită să ambaleze motorul prea tare și șofă pe cât posibil într-o viteză potolită.

Heiko simțise mașina străină și alerga ușor când înainte, când în urma ei, așa ca să poată păstra un ochi vigilent asupra stăpânei.

Bodo îl observa în oglinda retrovizoare.

– Un cal devotat, observă el mirat.

– L-am primit pe Heiko în dar când era doar un mânz, explică Irina însoțitorului. Și de atunci, am rămas prieteni foarte buni. De fiecare dată când vin de la internat, Heiko are voie în parc să mă aștepte. El este întotdeauna primul care mă întâmpină.

Bodo râse.

– Deci, am un rival foarte gelos, precizează el.

– Dacă dumneavoastră aveți acolo o moșie atât de mare, trebuie că sunteți obișnuit să vă purtați cu caii, răspunse Irina. Asta va simți și Heiko. Și după ce vom călări de câteva ori împreună, se va obișnui cu dumneavoastră.

Asta nu prea-i plăcu, s-ar fi putut spune că Bodo făcuse deja în această clipă prima sa greșeală fundamentală, căci el nu iubea caii, se simțea mai bine la volanul mașinii sale rapide decât în șa.

– Sunt un călăreț pasionat, o asigură el. Cu toate astea, n-am avut niciodată o relație atât de apropiată cu caii noștrii ca dumneavoastră.

– Cu caii este la fel ca și cu oamenii, replică Irina. Prieteniile adevărate se dezvoltă foarte rar.

– Asta e atât de adevărat! sublinie Bodo. N-am avut niciodată un prieten care să-mi fie atât de aproape cum au fost tatăl meu cu tatăl dumneavoastră. Poate și datorită faptului că n-am avut ocazia să cunosc tineri de vârsta mea și de aceeași condiție socială cu care să petrec împreună trecerea anilor. Am crescut de fapt pe moșia tatălui meu și am fost instruit de un profesor, în particular.

Între timp ajunseseră la castel, așa că Irinei nu-i mai rămase timp să pună întrebări. Bodo era bucuros că poate schimba vorba.

– Vandermoor este un castel romantic, spuse el.

Îmi pare rupt dintr-un basm devenit realitate. Aduse mașina până la scară, coborî și-i oferi cavalerește mâna Irinei s-o ajute.

– Cea mai mare uimire mi-o produce însă frumoasa zână, care m-a adus aici, continuă el și căută privirea Irinei.

Capitolul 3

Markus de Haltern nu presimțea ce se petrecuse între timp la castel. Număra orele până la revederea cu frumoasa contesă și cu cât se lăsa seara, cu atât neliniștea lui creștea.

Se schimbase mult prea devreme în hainele pentru bal, dar nu vroia să apară înainte de timpul cuvenit la castel, așa că măsura cu pasul toate camerele conacului său, încolo și încoace.

Când mă voi întoarce acasă, gândea el, soarta își va fi spus deja cuvântul. Irina va fi a mea. În fapt, nici n-ar fi trebuit să tac atâta, trebuia să fi spus mai de mult ce simt.

Când servitorul său intră să-l anunțe că este timpul să plece la moșia Vandermoor, Markus respiră adânc. Acum, îl despărțeau doar câteva minute de următoarea întâlnire cu Irina.

După ce intră cu șoferul său pe aleea principală a castelului, Markus trebui să încetinească, deoarece se formase o întreagă coloană de mașini care se întindea până la scara intrării principale.

Markus își dădea silința să-și țină sub control nervozitatea crescândă. Când într-un final automobilul familiei de Haltern ajunse în fața impunătoarelor trepte, tânărul baron respiră ușurat. Un lacheu veni în întâmpinare, îi deschise ușa și-l conduse pe trepte până sus.

Irina îl întâmpină, îi întinse mâna și el o sărută, dar vorbele ei îi sunară străin în urechi, de parcă n-ar fi vorbit cu vocea ei obișnuită.

– Mulțumesc frumos pentru aranjamentul floral, continuă ea grăbit, dar nici o silabă nu amintea că era vorba despre trandafiri, de trandafiri roșii – florile iubirii!

Contele Soliturn îl salută pe Markus paternal, ca totdeauna. Sau cuvintele sale au fost mai impersonale? Markus nu reuși să se gândească la acest aspect, căci îi fu prezentat contele de Thamin.

– Fiul celui mai bun prieten al meu din copilărie, spuse stăpânul castelului. Este pentru un timp oaspetele nostru scump la castel.

Markus constată dintr-o privire cum îl privește Irina pe străin și știu imediat ce se petrecuse. Irina se îndrăgostise de acest străin.

Recunoașterea că femeia iubită i-a fost luată de alt bărbat deveni dureroasă. Se auzi singur făcând observații politicoase cu o voce stăpânită și se grăbi să treacă mai departe. Auzea vorbindu-se și râzând în jurul său, dar totul părea atât de ireal ca într-un vis stupid.

Cel mai bine s-ar fi simțit să plece din castel, dar pentru asta îi lipsea forța necesară. Se vorbea cu el, primea salutări, i se adresau întrebări. Răspundea tuturor, se străduia să fie politicos ca de obicei, dar reacționa ca o marionetă și-i era teamă că-și poate pierde stăpânirea de sine în orice moment, deoarece durerea din piept creștea continuu și amenința să explodeze.

Un servitor îi oferi un pahar de șampanie. Îl luă și bău mecanic și deodată cupa strânsă cu putere se sparse în mâna sa. Se răni în cioburi și abia durerea îl făcu să se sperie.

Acum, trebuia să se ocupe doar de el. Tânărul baron murmură o scuză și încercă să se ferească de privirile curioase. Se retrase în nișa unei ferestre și fumă o țigară trăgând fum după fum.

– Nu trebuie să exagerați acest incident, spuse neașteptat o doamnă lângă el și când privi în acea direcție, lângă el se afla Helena de Marken. Desigur, paharul avea o fisură, îi zâmbi ea fără griji. Nimeni nu poate fi asigurat contra acestor incidente. Îl prinse apoi de braț. Doare?

– Nu, nu doare deloc, o asigură Markus. Râsul ei îl durea mai mult decât rana din palmă.

Căci din această seară știu cât de mult va suferi ea, deoarece îl iubea, iar el nu putea răspunde acestei iubiri.

***

Contele Soliturn deschise balul cu fiica sa. După runda de onoare, îl invită pe contele de Thamin.

Markus stătea încă în nișa ferestrei și privea dansatorii. Nu, el urmărea o singură pereche și dacă ar mai fi avut vreo îndoială, acum putea definitiv s-o înlăture. Irina îl iubea pe contele de Thamin și nu făcea nici un secret din asta. Și contele Thamin avea ochi doar pentru ea. O ținea strâns în brațele sale ca și cum n-ar fi vrut să-i mai dea drumul niciodată, și o privise neclintit tot timpul dansului.

Nu vorbeau unul cu celălalt, ci doar se priveau neîncetat.

– Frumoasă pereche, nu-i așa? întrebă Helena alături de el.

– Cum? întrebă Markus readus din visare.

În timp ce Helena încerca să lege o conversație cu el, se apropie unul din domni și o invită la dansul următor.

Markus fu bucuros să rămână singur.

Trebuie să mă retrag, se gândi el. Este peste puterile mele să stau să-i privesc toată seara cât sunt de fericiți împreună. Nu va observa nimeni dacă plec.

Totuși, când părăsea nișa ferestrei, contele Soliturn apăru lângă el.

– Markus, cum v-ați rănit? Observă imediat bandajul improvizat pe mâna sa dreaptă.

– Nu este nimic serios, răspunse Markus. Îmi pare rău de pahar.

Contele Soliturn își dăduse însă seama.

– Acesta nu este totuși purul adevăr, își exprimă el părerea. Cauza principală este că nu v-ați întâlnit așa cum trebuia.

– Nu, chiar nu este atât de grav, îl asigură Markus încă o dată. Privirea lui îl ocoli pe conte, o căuta din nou pe Irina, care dansa mai departe cu contele de Thamin.

Contele Soliturn îi urmărise privirea.

– Pare a fi jocul sorții, spuse el. Așa cum tatăl său a iubit-o pe mama ei. Acum foarte mulți ani în urmă, tatăl lui a trecut oceanul pentru că mama Irinei m-a ales pe mine.

– Da, dacă așa stau lucrurile ... Markus tuși ușor, apoi se înecă iar, deoarece simți un mare nod în gât. Cuvintele contelui reușiseră să închidă și ultima cale pe care ar fi putut-o spera între ei doi. Îi doresc Irinei tot binele.

Îl salută pe conte și vru să plece.

– Nu, rămâi te rog, Markus, îl invită contele Soliturn și-i puse mâna pe braț. Este încă ceva ce vreau să vă spun. Am fost întotdeauna vecini buni și cred că am fost și prieteni. Nu vreau să pierd această prietenie numai pentru că lucrurile au luat alt curs decât ne-am dorit dumneavoastră și cu mine. Pot să înțeleg dacă pentru un timp veți ocoli domeniul Vandermoor. Vă rog însă să nu uitați pentru totdeauna drumul la Vandermoor. Apoi însă, va trebui să reveniți la plimbarea dumneavoastră și pe la noi. Și Irinei i-ar părea rău să piardă prietenia dumneavoastră.

Markus de Haltern își strânse puternic buzele.

– Prietenia mea vă rămâne, conte Soliturn. Și acum, scuzați-mă vă rog. Dacă apreciez corect situația, participarea mea la acest bal nu este în mod deosebit binevenită.

Fața contelui deveni serioasă.

– Nu, prietene, spuse el și-i întinse mâna. Îmi pare rău.

Markus o cuprinse pe Irina îndelung, cu o ultimă privire, ca pentru o despărțire definitivă. Apoi plecă cu pași grăbiți și părăsi castelul.

Irina nici nu observase. Ea nu simți deloc lipsa baronului. Avea ochi doar pentru contele de Thamin. În timpul dansului se simțise fericită în brațele lui și ar fi dorit ca această seară să nu se termine niciodată.

După ce pe terasă și în parc se aprinseră lampioanele, ușile terasei se deschiseră. Serbarea ajunsese la punctul culminant.

Bodo era decis să bată fierul cât e cald, atâta timp cât situația îi era favorabilă. Dansă cu Irina prin ușile deschise ale terasei și ieși afară.

– Ce noapte minunată, îi șopti el foarte aproape de ureche, așa încât respirația lui caldă să-i înfioare pielea. Niciodată stelele n-au fost mai luminoase ca acum, nici aerul mai plin de parfumul florilor. Puteri miraculoase ne-au așeptat. Irina, să lăsăm adevărul să-și spună cuvântul.

Ea se înfioră la vorbele lui și nu se opuse deloc brațelor care o strângeau tot mai puternic, încât aproape nu mai putea să respire. Închise ochii și se lăsă cu totul la voia întâmplării, când Bodo își lipi obrazul de al ei.

– De când te-am văzut azi-dimineață, Irina, mă simt ca fermecat. Niciodată inima mea n-a fost mai plină de iubire ca acum. Cred că numai soarta m-a adus aici, să te întâlnesc și să-mi găsesc fericirea vieții mele.

Buzele lui atinseră pleoapele Irinei cu un sărut fierbinte. Irina! spuse el. Dulce Irina, te iubesc, te implor, fii a mea! Fără tine, viața mea nu mai are sens. Vreau să te țin mereu în brațe ca acum, până la sfârșitul zilelor mele.

Irina deschise ochii și-l privi. Pasiunea din privirea lui amenința să o ardă.

– Și eu te iubesc, șopti ea. Și eu te iubesc. Apoi simți buzele lui fierbinți sărutând-o și răscolindu-i simțurile.

– Irina! jubilă Bodo, acum când se simți sigur de ea. Irina mea! Pasiunea mea fierbinte, Irina! O sărută din nou, mereu, până când cucerirea ei fu deplină.

Bodo își așeză brațul ocrotitor pe umerii Irinei și o conduse înapoi spre terasă.

– Ce crezi, tatăl tău va fi de acord cu dragostea noastră? întrebă el râzând fericit alături de ea.

Obrajii Irinei se îmbujorară, iar ochii ei deveniră strălucitori de emoție și fericire.

– Te va cuprinde în brațele sale ca pe fiul lui, răspunse ea fără șovăială. Vizita și afecțiunea ta l-au emoționat profund. Sunt sigură că nu și-ar fi dorit alt ginere mai mult ca pe tine.

***

Contele Soliturn nu fu deosebit de susprins când Bodo de Thamin se prezentă în dimineața următoare conform ritualului cerut rangului, să ceară mâna fiicei sale.

– E drept ca totul să se petreacă astfel, spuse el și-l cuprinse cu dragoste în brațe. Fii binevenit la noi ca un fiu

drag. Mă bucur că prin dragostea voastră tot ce a fost tulbure în trecut s-a șters. Doar un lucru să-mi promiți: să-mi faci copila fericită.

– Nimic nu-ți pot promite cu mai multă plăcere, dragă tată, îl asigură Bodo. Cel mai frumos vis al vieții mele va fi s-o fac pe Irina cea mai fericită femeie de pe pământ. Nimic nu este mai scump inimii mele.

Câteva săptămâni mai târziu, la castelul Vandermoor se sărbătorea logodna oficială a tinerei perechi. Chiar Markus de Haltern primi o invitație, numai că el nu luă parte la petrecere, ci trimise doar un cadou scump.

Evita domeniul Vandermoor din seara în care soarta îi arătase clar că inima Irinei aparține altui bărbat. Imediat ce treburile cu strânsul recoltei se încheiaseră, dori să plece într-o lungă călătorie, să încerce să uite. Înainte de toate, nu dorea să fie aici să audă clopotele bisericii anunțând căsătoria, să audă strigarea din biserică pentru Irina și rivalul său.

Irina era bucuroasă că n-a trebuit să-l întâlnească pe Markus în tot acest timp. În orele de liniște, își permitea să căineze durerea lui, dar de fiecare dată fericirea ei revenea mereu învingătoare și-i alunga întristarea. Pentru ea, totul părea bine stabilit și cu un final fericit. Credea acum în fericire, că nimeni și nimic nu i-o mai putea schimba.

Toamna veni în acest an rece și umedă.

Era atât de furtunoasă, încât în mijlocul lui octombrie toți pomii se ridicau golași spre cerul întunecat.

Irina râdea deasupra furtunii și ploii nesfârșite. Nimic nu putea să-i strice bucuria, să-i tulbure fericirea. Pentru ea înfloreau trandafirii iubirii, indiferent dacă soarele strălucea sau ploaia îi bătea insistent în fereastră.

Doar contele Soliturn simțea că fericirea fiicei sale parcă nu era atât de stabilă cum credea ea, ci se sprijinea pe niște picioare de lut. Îi ajunseseră la urechi unele zvonuri care-l puneau pe Bodo de Thamin într-o lumină dubioasă. Încă se îndoia dacă să creadă ceea ce mai mult sau mai puțin putea fi adevărat și evită să clarifice aceste lucruri într-o discuție deschisă cu viitorul ginere.

Nici un tânăr bărbat nu este un înger, se liniști el. Dragostea – adevărata dragoste – îl va conduce și-l va face să fie un soț bun.

Pentru Bodo, de când o întâlnise pe Irina, începuse o nouă viață. Putea oare cineva să fie mai atent și mai iubitor ca el?

Dar soarta nu se lăsa intimidată, încât bătrânul conte își vârî singur capul în nisip pentru o vreme.

Într-o dimineață, în fața castelului opri o limuzină neagră, și un domn decent îmbrăcat anunță că dorește să vorbească cu contele Soliturn. Deoarece acesta preciză că este vorba despre o afacere discretă, contele îl primi, deși numele său nu-i era cunoscut.

După câteva argumente clarificatoare, contele Soliturn află spre surprinderea sa, că viitorul său ginere a ajuns să datoreze o sumă de aproximativ 25.000 de mărci prin diverse manipulații și înșelătorii.

Contele Soliturn ceru insistent străinului:

– Sunteți sigur că este vorba de o înșelătorie? întrebă el autoritar.

– Bineînțeles, răspunse vizitatorul și-l privi deschis în ochi pe conte, ca și cum ar fi vrut să înlăture greutatea ce apăsa acum asupra acestuia.

– Poate ... mă gândesc ... Contele Soliturn își drese glasul și își dădu silința să-și păstreze cumpătul. Poate este vorba de o neînțelegere?

Vizitatorul ridică ușor bărbia și arăta ca și cum această remarcă venise ca o declarație de război.

– Cred că este în interesul amândurora dacă această afacere va fi reglată între noi, replică el, ca și cum n-ar fi luat în seamă obiecția contelui. De aceea am venit până aici, ca dumneavoastră ... să vă asumați ... scuzele pentru ginerele dumneavoastră, dacă desigur vreți să feriți renumele familiei dumneavoastră de un denunț.

Contelui Solturn i se ridică tot sângele în obraji.

– Denunț? tună el și ridică mâinile spre cer. O, Doamne, nu! Te rog, Doamne, asta nu! Am să aduc lucrurile în ordine.

Trase cu o mână tremurândă sertarul măsuței de scris și scoase de acolo carnetul de cecuri.

– Vreți să primiți un cec de la mine? întrebă iritat contele.

Celălalt râse și aprobă.

– De la dumneavoastră, conte Soliturn, întotdeauna. Asupra dumneavoastră nu există nici cea mai mică îndoială. Dumneavoastră sunteți un cunoscut om de onoare. Și de aceea mi-am dat osteneala să vorbesc mai întâi cu dumneavoastră, înainte de a face pasul următor în ceea ce-l privește pe contele de Thamin.

– Vă sunt îndatorat pentru acest gest, răspunse contele Soliturn. Scrise cecul și se pregăti să-l înmâneze bărbatului. Aveți vreun act sau ceva asemănător? Expresia feței sale arăta că vrea să clarifice cât mai repede situația ginerelui său. Atunci, vizitatorul deschise mapa sa neagră, pe care tot timpul o ținuse în poală și scoase din ea un teanc de înscrisuri îndosariate cu grijă și i le întinse contelui.

– Vreți să aruncați o privire?

Contele Soliturn frunzări documentele în grabă. Era enervat că trebuie să se ocupe cu astfel de lucruri.

– Îmi dați voie să vă arăt ca să puteți fi liniștit? întrebă vizitatorul. Misitul verifică cecul și îl adăugă în mapa sa neagră, nu înainte de a arunca încă odată o privire de verificare. Ne-am înțeles deci, preciză el.

De ce ar fi trebuit să vă fac rău dumneavoastră? Se ridică. Mă retrag.

Contele Soliturn îl chemă pe Benton și permise vizitatorului să plece.

Capitolul 4

Irina și Bodo de Thamin plecaseră dis-de-dimineață în marele oraș din apropiere pentru a face ultimele cumpărături în vederea călătoriei lor de nuntă.

Căsătoria urma să aibă loc în trei zile.

Fericiți și încărcați cu multe pachete și pachețele ajunseră la castel abia după-amiază.

Benton îi întâmpină și le luă imediat mantourile în hol.

– Ce vreme nesuferită! spuse Bodo. Să sperăm că la nunta noastră va fi mai bună. Mi-am dorit dintotdeauna o zi de nuntă plină de soare.

Irina i se agăță de gât și-și rezemă capul de umărul lui.

– Dacă asta vrei, atunci vom amâna căsătoria până va fi vară iar? Asta vrei? îl întrebă ea alintat.

– Nu, în nici un caz! Bodo o sărută tandru pe obraz.

Căsătoria noastră nu va fi întârziată nici cu o singură oră, precizează el.

– Nici cu o singură oră, șopti Irina și totul sună ca un jurământ de dragoste.

– Unde este contele, Benton? se adresă apoi Irina valetului.

– În camera sa de lucru, contesă. Domnul conte vă roagă imediat ce v-ați întors, pe dumneavoastră, conte de Thamin să veniți la dânsul, anunță el.

– Tata este nerăbdător să afle dacă am terminat de cumpărat totul, fu de părere Irina. Să nu-l lăsăm să ne aștepte inutil. Hai să mergem la el, da?

– Iertați-mă, contesă, interveni Benton. Domnul conte l-a invitat la dânsul doar pe contele Thamin.

– Doar pe mine? întrebă Bodo și o privi nedumerit pe Irina. Treburi bărbătești, glumi el. Deci, fii amabilă și nu-ți strica bucuria pentru aceste mici secrete pe care vrea să mi le împărtășească.

O sărută pe Irina pe frunte. Du-te sus să te refaci după atâta alergătură.

Irina se supuse și Bodo se uită în urma ei până când ajunse sus pe trepte. Apoi se îndreptă spre camera de lucru a bătrânului conte. Bătu scurt și intră.

Contele Soliturn ședea în spatele măsuței de scris. Fața sa era cenușie, iar ochii îl priviră pe cel ce intrase într-un fel

care-l făcu pe Bodo să-și înghită cuvintele de salut pe care le pregătise.

– Benton mi-a spus ... murmură el apropiindu-se și dregându-și glasul, deoarece simțea că în timpul absenței sale se petrecuse ceva important.

Contele Soliturn strânse buzele cu hotărâre și-i arătă fotoliul pe care dimineață stătuse executorul.

Bodo urmă îndemnul și deveni din secundă în secundă mai nesigur. Când contele Soliturn trase din nou sertarul măsuței de scris și scoase din ea un dosar întreg de documente, Bodo înțelese într-o secundă că fusese demascat.

Contele Soliturn îi întinse hârtiile răscumpărate.

– Presupun că te-ai folosit de astea? întrebă el și vocea sa nu mai păstra nici măcar o umbră de politețe.

Bodo privea pe deasupra documentelor incriminatoare cu care contele își cheltuise banii, gândind cum ar putea acoperi timpul rămas până la căsătorie, acum că jocul său fusese demascat.

Ar fi trebuit să iau în serios această ultimă atenționare a cămătarului, gândea el. Dar cum și-ar fi putut imagina că va îndrăzni să vină până aici.

Și mai sunt doar trei zile până la nuntă!

Contele Soliturn nu-l scăpa din ochi. Jocul mimicii viitorului său ginere îi arăta foarte clar că orice speranță era

nefondată, ar fi putut să încerce să spună că totul e o neînțelegere.

– Crezi că poți să-mi oferi o explicație? spuse contele și se rezemă cu spatele de fotoliu, pregătit să aștepte.

Bodo își drese iar glasul, își frecă degetele între ele și ridică din umeri.

– Desigur, spuse el. O explicație. Mă tem însă că nu mă va pune într-o lumină favorabilă.

– Nu înțeleg deloc toate aceste lucruri, oftă contele Soliturn scuturând negativ din cap. Cum se poate întâmpla așa ceva? Și pentru ce ai făcut astfel de lucruri? Dacă erai în dificultate, trebuia să vii să-mi spui limpede. Te-ai îndoit cumva că te-aș fi ajutat? Știu foarte bine că pot exista dificultăți la transferul de bani. Așa ceva se poate însă reglementa.

Bodo sperase că descoperirea cărții sale de credit ar fi putut să fie făcută abia după căsătorie. Acum se simțea ca un diletant neputincios în fața destinului. N-avea de ales. Trebuia să recunoască faptul că este sărac.

– Nu există nici un fel de bani, care ar putea fi transferați, răspunse el brusc. Totul a fost pierdut.

Contele Soliturn se aplecă și-l privi înmărmurit.

– Cum adică ... totul a fost pierdut?

Bodo ocoli privirea cercetătoare a acestuia.

– Da, cum ați auzit, totul a fost pierdut, repetă el.

Apoi continuă aproape impertinent. Dacă ți-ai cunoscut îndeajuns de bine prietenul, n-ar trebui să te mire ce afli; că el iubea viața și asta costă întotdeauna bani, cu cât înaintezi în vârstă.

Contele Soliturn simți că se sufocă și duse degetul arătător să-și lărgească nasturele cămășii.

– Și de ce n-ai spus nimic până acum?

– Pentru că nu m-a întrebat nimeni, răspunse Bodo obraznic. Își recâștigase stăpânirea de sine. Și în afară de aceasta n-am venit aici să mă laud cu averea mea, ci să transmit ultimele salutări din partea tatălui meu decedat unui vechi prieten din tinerețe.

Contele Soliturn îl privea uluit. Bodo lăsa impresia că puțin îi pasă, că este oricum învingător.

– Dincolo, acolo unde m-am născut și am crescut, continuă el cu hotărâre, un prieten este un prieten, indiferent dacă este bogat sau sărac. Am considerat că poate și pentru mine aici în castel am găsit într-adevăr vechiul prieten al tatălui meu. Apoi se ridică. Îmi pare rău că m-am înșelat. Îmi pare rău pentru tot. Se grăbea să plece. Voi părăsi Vandermoor chiar în acest moment și niciodată nu vreau să vă mai văd în ochi!

Pus în fața acestei scene, contele Soliturn uitase că Bodo îi pusese numele și prestigiul în pericol, pentru că efectiv cheltuind aiurea și fără acoperire, îi furase bani. Se simțea

lovit în locul său cel mai sensibil: vorbise îndoielnic despre prietenia adevărată dintre el și defunctul conte de Thamin.

– Dacă îmi permiți să-mi iau rămas-bun de la Irina, plec imediat.

– Irina? Contele Soliturn sări în sus la auzul numelui fiicei sale dragi. Irina va ... Și amuți imediat, căci în acel moment ușa se deschise și contesa intră în camera de lucru a tatălui său.

– Gata cu secretele! strigă ea, veselă și cu ochi strălucitori. Nu mai vreau să fiu exclusă.

Contele o privi cu atenție, iar Bodo își frecă nervos bărbia.

– Vezi, Irina ... spuse el.

Ea însă nu-l lăsă să vorbească ci îi sări râzând în brațe, îl cuprinse de gât și-l sărută pe gură.

– Ascultați puțin, nu voi căuta pretexte, scumpilor mei. Am observat mai de mult că am trecut cumva în umbra voastră. Amândoi mă priviți ca și cum ați aștepta de la mine doar lucruri rele. Fiți liniștiți însă, nu știu nimic și nici n-am ascultat pe la uși. Secretul nostru este încă secretul nostru. Vă promit că nu voi pune întrebări penibile, ci voi aștepta până când voi afla totul.

Abia în acest moment realiză contele Soliturn că nu-i va fi ușor să-l gonească din castel pe Bodo de Thamin. Irina îl iubea și credea în el cu orbire.

Ar fi un șoc teribil pentru ea să afle că dragostea ei aparține unui nemernic.

Căzu înapoi în fotoliu și-și cuprinse capul în mâini.

Bodo exploată situația în favoarea lui.

– Vino, scumpa mea. Lasă-l pe tatăl tău singur pentru o vreme. Trebuie să se gândească acum în liniște la toate acestea. Își așeză brațul pe umerii ei și o trase grăbit să iasă din cameră.

***

În urechile contelui sunau încă cuvintele viitorului său ginere, ca un ecou. Îi era foarte clar cât de riguros va ști Bodo să-și folosească acest avantaj în favoarea sa.

Ce mai putea face? Ce era mai bine pentru copila sa? Contele Soliturn își frământa de zor capul fără să găsească nici un răspuns. Era încă în camera sa de lucru, se ridica, se așeza și se uita în toate părțile, se simțea ca un pușcăriaș evadat, care se știe căutat și încearcă să-și ascundă cătușele. În cele din urmă, nu mai suportă spațiul îngust al camerei de lucru. Îl strigă pe Benton, îi ceru să-i aducă mantoul și părăsi castelul. Afară, ploaia îi biciuia fața, dar el nu băgă de seamă.

Mergea cu pași mari înainte, își ridică gulerul mantoului și-și vârî mâinile în buzunare.

Drumul îl ducea direct la lacul care se afla în parcul domeniului Vandermoor.

Lebedele, observă el, perechi unite între ele pe viață, se adăpostiseră într-un mic golf. Nu-și amintea din istoria vechiului castel de cât timp înoată lebede pe lacul de la Vandermoor; aduseseră oare noroc în viața locuitorilor castelului?

Aceste gânduri erau pentru conte o mică luminiță în infernul în care intrase, singura pe care contele reușise să și-o ofere.

Trebuie să găsesc o cale de ieșire din această situație, se încuraja el. Poate că mi-o oferă chiar Bodo, schimbându-și comportamentul? Așa este; Robert a fost întotdeauna un ușuratic. Și atunci este de mirare că fiul îi seamănă? N-ar trebui să-i dau o șansă alături de Irina, să se schimbe? Ea îl iubește din toată inima și aș feri-o de o mare suferință dacă nu va trebui să se despartă de Bodo.

Voi vorbi încă o dată cu Bodo, își propuse contele. Trebuie să-l dojenesc mai aspru. Și dacă o iubește într-adevăr pe Irina, cum a arătat până acum, s-ar putea ca în ciuda tuturor celor întâmplate, să fie un soț bun.

Rămase o clipă locului, se îndreptă de spate ca și cum ar fi dus o povară grea pe umeri și se întoarse, căci ajunsese

măcar la concluzia că trebuie să vorbească din nou cu Bodo.

Dar nu putu face nici un pas îndărăt, deoarece i se păru că aude o voce, o voce de copil care striga plângând după ajutor.

Rămase pe loc și ascultă din nou, deși era aproape sigur că trebuie să fie un copil, dar pe vremea asta? Ce căuta oare în curtea castelului?

Vocea se auzi încă o dată și acum contele fu sigur că nu se înșală. Un copil care cerea ajutor și strigătul părea că vine dinspre lac.

Se întoarse iar și alergă într-acolo.

– Unde ești? strigă el împotriva furtunii și a ploii biciuitoare, dar cuvintele fură spulberate imediat ce ieșiseră de pe buzele sale.

Apoi, o umbră străbătu deodată aerul. Era o creangă mai mare pe care furtuna o rupsese dintr-un copac și o azvârlise spre lac. De creangă atârna ceva roșu.

O căciuliță de copil! îi trecu prin minte contelui. Căzuse într-adevăr un copil în lac.

Contele Soliturn nu se gândi prea mult cum și de ce. Își scoase mantoul și haina și sări în lac. Apa rece fu ca un șoc pentru corpul său, dar era prea agitat să-și dea seama cât este de rece. Înotă grăbit spre locul în care copilul se agățase cu ambele mâini de creanga cea mare. Ajunse lângă

el tocmai când acesta încerca din răsputeri să-și recupereze căciulița.

Cu destulă greutate, contele reuși să prindă copilul pe jumătate înghețat și să înoate cu el înapoi la mal. Acolo, înveli copilul în propriul său mantou și alergă cu el spre palat.

Băiatul avea probabil vreo șase – șapte ani. Avea fața slăbuță și se agățase de salvatorul său, bucuros că a scăpat de moartea cea crudă. Abia acum îl recunoscu pe conte și începu să strige și să dea din picioare.

– Nu trebuie să te temi de mine, încercă contele să-l liniștească. Nu mă recunoști? Sunt contele Soliturn. Vreau doar să te ajut. Ai să faci o baie fierbinte, ai să primești haine uscate și apoi te vom duce la mama ta.

Imediat ce contele aminti de mama, Hansi se dezmetici; de aceea ajunsese el în lac.

– Mama e bolnavă, spuse el cu o voce pierdută. Nu trebuie să știe că am căzut în lac. Doctorul a spus că nu trebuie să se enerveze și că trebuie ... Hansi își frecase până acum buza inferioară și deodată deveni conștient că făcuse o mărturisire.

– Dacă mama ta este bolnavă, nu-i frumos din partea ta să pleci de-acasă și să faci prostii, îl dojeni contele.

Hansi nu-i răspunse însă, ci strângea dinții apăsat peste buza inferioară, ca nimeni să nu-i poată scoate un cuvânt în plus.

Contele Soliturn se opinti cu căratul băiatului până sus în fața ușii de la intrare. Benton deschise și rămase șocat la vederea copilului și a stăpânului său.

– Domnule conte?

– Ia băiatul, Benton. Cineva să-i facă o baie și poate găsește undeva prin castel niște haine uscate care să i se potrivească. Înainte de a-l duce acasă, vreau să-i vorbesc.

– Desigur, domnule conte, aprobă Benton. Dar și dumneavoastră sunteți ud complet.

– L-am pescuit din lac în ultimul minut. Desigur, și eu am nevoie de o baie.

– Imediat, domnule conte. Benton alergă cu Hansi spre camera servitorilor și-l predă cu instrucțiunile de rigoare unei cameriste. Apoi se ocupă singur de conte.

***

Hansi realiză curând că în castel toată lumea se purta frumos cu el. Baia caldă îl liniști. Bău o cană mare cu cacao și se încălzi. Dar la bucătărie nu mâncă nimic.

– Îți plac prăjiturile? se interesă Roza. Mie încă nu mi s-a întâmplat să văd un tânăr căruia să nu-i placă prăjiturile. Atunci, mănâncă. Nu trebuie să te jenezi.

– Hansi înghiți în sec, privi pofticios la o bucată de prăjitură mai mare și înghiți din nou, deoarece de poftă i se umpluse gura cu salivă. Dar nu vru să mănânce deloc.

– Mă uit la tine că ai mânca bucuros din ele, spuse Roza, care credea că tânărul are o reținere. Hai, îndrăznește.

Hansi scutură negativ din cap, se întoarse spre ea și apoi întrebă:

– Pot să iau prăjiturile cu mine? Mama mea este bolnavă și doctorul a spus că trebuie să mănânce ceva bun.

Roza mângâie micuțul pe părul buclat.

– Mănâncă liniștit. Pentru mama ta primești în plus o bucată mare pentru acasă.

– Precis? întrebă Hansi.

– Îți promit, îl asigură Roza.

Hansi nu mai așteptă alt îndemn, ci înghiți dintr-o îmbucătură prăjitura cea mai mare. Vroia să facă și cu cea de-a doua la fel, așa că Roza îi strigă:

– Încet! Ai să te îneci! Poți să te saturi fără grijă.

Contele Soliturn își făcuse și el între timp baia. Ceru să fie adus Hansi.

– Ei? îl întrebă contele și-i zâmbi. Acum, mărturisește. Ce căutai în parc? De ce ai căzut în lac? Nu știi că pe vremea asta urâtă e periculos să te scalzi în lac?

– Nu știu să înot, răspunse brusc micuțul.

– Am văzut, îl aprobă contele.

Cum ai ajuns atunci așa departe de mal, dacă nu poți să înoți?

Hansi își frământa de zor mâinile și privea în podea.

– Nu pot să spun, fiindcă ... fiindcă dumneavoastră apoi ... cred, a fost doar așa ... Tuși, se înecă iar și strânse din buze, în semn că nu mai spune nimic.

Contele Soliturn se apropie de el și-i ridică ușor bărbia cu degetul arătător.

– Uită-te la mine, îl rugă el. Și eu am fost un băiat mic, așa ca tine. E mult de atunci, dar îmi amintesc bine, și eu făceam nenumărate prostii. Îți promit că nu te pedepsesc și nici nu-i spun mamei tale nimic de năzdrăvănia ta. Dar vreau să știu adevărul. Trebuie că ai avut un motiv întemeiat, ca pe o astfel de vreme, să faci o plimbare cu luntrea pe lac. Căci ai plecat cu luntrea, nu-i așa? Hansi aprobă. Și apoi, barca s-a răsturnat și ai căzut în apă. Adevărat? continuă contele. Hansi aprobă din nou. Deci ți-ai pierdut echilibrul, explică mai departe contele. Asta înseamnă că te-ai aplecat peste marginea bărcii, deoarece vroiai să prinzi ceva.

Atunci, lacrimi mari izbucniră din ochișorii speriați ai lui Hansi.

– Da, dar nu pentru mine, oftă el. Vroiam să iau o rață, deoarece mama este așa bolnavă și doctorul a spus că trebuie să mănânce regulat și noi n-avem bani fiindcă mai

de mult tata aducea câte o dată o rață acasă și atunci putea mânca friptură. Cuvintele țâșniră șuvoi de pe buzele micuțului.

– Ai vrut deci să furi o rață? întrebă contele surprins, deoarece nu s-ar fi gândit în nici un caz la așa ceva.

Hansi își șterse lacrimile de pe obraz.

– Credeam că dacă vremea este așa de urâtă, sigur în parc nu mai e nimeni și nu mă va vedea nimeni când iau rața. Și oricum sunt atât de multe, încât dacă luam una, nu i se va simți lipsa. Dacă mama s-ar face sănătoasă, aș fi putut... Se întrerupse din nou și-și ascunse obrajii umezi în palme.

Contele Soliturn îl mângâie impresionat pe părul cârlionțat.

– Nu-i nimic, Hansi. Liniștește-te. Nu ți se va întâmpla nimic. Este trist că vroiai să furi ceva nu pentru tine, ci pentru mama ta. Ai vrut să faci asta, doar pentru că n-ai găsit altă cale de ieșire din situația asta grea. În locul tău, nici un alt tânăr nu poate face prea mult. Să furi nu este desigur o soluție. Acum însă nu trebuie să-ți mai faci griji pentru mama ta. Va avea destulă mâncare și mă voi ocupa personal ca mama ta să fie bine îngrijită.

Fața lui Hansi se lumină.

– Adevărat? Ochișorii îi străluceau din nou. Oh, dacă faceți asta...

– Stai liniștit, micuțule, îl opri contele râzând. De acum, ai în mine un prieten adevărat.

***

Contele Soliturn nu-l lăsă pe Hansi să plece singur acasă. Un servitor îl însoți, ducând cu el un coș greu plin cu multe alimente de la bucătărie.

Mama lui Hansi mulțumi mult, totuși cadoul contelui o stânjeni. Se rușina de sărăcia ei.

Contele Soliturn știu însă s-o liniștească.

– Ar trebui să-mi fie mie rușine, nu dumneavoastră, replică el. Căci atât de aproape de mine o femeie suferă neajutorată și bolnavă, iar micuțul său fiu este încărcat cu griji și probleme pe care nu le poate rezolva, în timp ce eu nu m-am interesat deloc de această problemă. Vă promit că de acum totul va fi altfel. Contele strânse mâna femeii la despărțire. Voi da dispoziție la castel ca dumneavoastră și fiul dumneavoastră să fiți aprovizionați în mod regulat. Și de dragul micuțului, va trebui să acceptați ajutorul meu. Am să fac ceva pentru el, căci de azi încolo este prietenul meu.

Chipul lui Hansi devenise roșu de emoție și bucurie.

Era atât de fericit că cineva îi preluase grijile și mama sa va fi din nou sănătoasă.

La întoarcerea acasă, contele Soliturn se simți pentru prima oară în acea zi cu sufletul împăcat.

Toate celelalte probleme fuseseră lăsate deoparte, cumva se vor rezolva, gândi el. Trebuie să găsesc o cale s-o feresc pe Irina de această mare dezamăgire. Trebuie să fie fericită cu Bodo, iar el nu trebuie să piardă șansa de a-și face un viitor mai bun.

Capitolul 5

Încă în acea seară, contele Soliturn avu o primă rundă de discuții cu viitorul său ginere.

– Din grija mea față de Irina, vreau să-ți ofer încă o șansă, spuse el. Aștept însă de la tine să dovedești că meriți această încredere. Îți voi da o sumă lunară de bani care să-ți asigure independența. În schimb, am să-ți pretind să încerci să te faci cumva util aici, la castel.

– Știu câte ceva despre cai și despre creșterea vitelor, răspunse Bodo. Dacă aș avea ocazia, aș putea să mă ocup de administrație, cred că m-aș descurca bine și acolo.

– Nu trebuie să decidem chiar în seara asta, precizează contele. În trei zile are loc nunta. Apoi, plecați în călătoria de nuntă. Până când vă întoarceți, voi găsi o ocupație temporară pentru tine.

– Voi accepta orice muncă, promise Bodo. Dar Irina nu va afla ce s-a întâmplat?

Contele Soliturn scutură negativ din cap.

– De la mine, nu. Nu vreau să-i distrug imaginea pe care și-a făcut-o despre tine. Trebuie să fie fericită pe deplin. Și deocamdată sunt aici și voi veghea permanent asupra ta.

În timpul mesei de seară, când toată lumea era prezentă, păru că fericirea se reîntorsese la castelul Vandermoor. Bodo se arăta foarte atent cu Irina, iar contesei îi strălucea fericirea în ochi.

Spre ora nouă, contele se retrase.

– Deja pleci? întrebă Irina, surprinsă. N-ai mers niciodată așa devreme la culcare.

– Mă simt puțin obosit după baia involuntară din lac, răspunse contele Soliturn.

O sărută pe Irina pe frunte. Și în afară de asta, ar fi de mirare ca o mireasă atât de fericită să ducă lipsa tatălui ei cu două zile înainte de nuntă.

Irina îi cuprinse gâtul cu ambele brațe și se alintă la pieptul lui.

– Nu trebuie să crezi că acum te iubesc mai puțin, tată.

– Sigur că nu, inimioara mea. Contele Soliturn îi mângâie duios părul blond, mătăsos. Între noi nu s-a schimbat nimic, draga mea. Noapte bună!

Apoi părăsi micul salon și urcă treptele.

Picioarele îi erau grele ca plumbul și inima îi bătea atât de furtunos, de parcă ar fi încercat să urce la trei mii de metri altitudine.

Benton îl ajuta în fiecare seară să se schimbe.

– Dacă îmi dați voie să observ, domnule conte, spuse el după ce îi aruncase de mai multe ori priviri îngrijorate, arătați foarte obosit ... ca să nu spun bolnav. N-ar fi mai precaut să anunțăm doctorul?

– N-are rost. Contele Soliturn se opuse. De ce? O să-mi fie bine. M-am obosit azi peste măsură. După ce voi dormi, totul va fi uitat.

– Cum credeți, domnule conte. Benton se retrase imediat în atitudinea sa rezervată.

Contele dormi prost însă în această noapte. Visa că se urcă în Alpi, că lebedele părăsiseră lacul, iar fiica sa își ștergea lacrimile cu vălul de mireasă. Se trezise de mai multe ori, însă îi fusese imposibil să-l cheme pe Benton.

Când servitorul îi aduse în dimineața următoare, la timpul obișnuit, gustarea de dimineață, îl găsi pe conte cu fața în pernă și constată că acesta îl recunoaște cu greu, deoarece avea febră mare. Când se părea că l-a recunoscut pe Benton, contele încercă să-i vorbească, dar cuvintele erau neinteligibile.

Benton nu mai stătu pe gânduri, ci chemă doctorul neîntârziat, fără a mai cere permisiune. Când doctorul

Steiger află ce s-a întâmplat, sosi în mare grabă. Îl consultă pe conte și stabili că a făcut aprindere de plămâni.

– Trebuie să vă duc neapărat la spital, conte, spuse el.

Contele Soliturn părea să se fi trezit un moment din delirul său datorat febrei.

– La spital? oftă el. Nu, nu, nu se poate. E nunta! Nu-mi pot părăsi copila!.

– Nunta va fi amânată câteva săptămâni, își liniști doctorul pacientul. În această stare, nu puteți participa oricum la căsătorie.

– Lebedele! strigă contele Soliturn. Au plecat. Am văzut. Lebedele au plecat! Trebuie să le căutăm! Trebuie să se întoarcă înapoi! reintră în delir contele.

Doctorul Steiger își puse mâna pe brațul contelui.

– Lebedele sunt pe lac, conte. Am trecut chiar adineaori cu mașina pe lângă ele și le-am văzut cu propriii mei ochi. De ce ar fi plecat?

– Au plecat! șopti contele cu buzele tremurânde și în ochii săi sticloși din cauza febrei se citea frica.

– N-au plecat, conte. Aveți febră și delirați. Doctorul Steiger îi făcu o injecție să-l liniștească. Apoi vorbi cu Irina.

– Desigur, mai întâi trebuie să se însănătoșească tata, decise ea. Nunta va fi amânată. Am să-l liniștesc eu pe tata. Vru să meargă imediat în dormitorul tatălui ei, dar doctorul o reținu.

– Contele doarme, acum. Se va trezi după câteva ore. Presupun că vreți să-l însoțiți la clinică, nu?

– Vom merge amândoi, precizează Bodo.

Contele Soliturn nu fu conștient două zile. La spital, îl internaseră la salonul de reanimare. Doctorii se luptară din greu pentru viața lui. În cele din urmă, depășiși criza. Pericolul persistă însă încă o săptămână. Contele era foarte slăbit și inima sa încă nu-și revenise.

Irina petrecu multe ore la căpătâiul tatălui ei. Fața sa deveni palidă și slabă, iar în ochii ei nu mai strălucea fericirea când îl vedea pe Bodo.

– Nu trebuie să-ți mai faci griji cu mine, copila mea, o rugă contele. Din zi în zi mă simt mai bine. Simt că în curând această poveste nedorită se va sfârși.

În realitate, se simțea din zi în zi mai slăbit. Contele îi mărturisi numai doctorului său asta, dar nu primi de la el un răspuns direct, acesta îi ceru să mai aibă răbdare.

După alte două săptămâni, starea contelui se înrăutăți în loc să devină mai bună, și contele Soliturn începu să simtă că va muri în curând. Inima sa își pierdea încetul cu încetul puterea.

Gândul la moartea apropiată îl măcina pe conte zi și noapte, nu atât din cauza sa, cât mai ales pentru Irina. Era atât de tânără, știa atât de puține despre viață. Oare Bodo va fi de partea ei, va fi un garant sigur pentru fericirea fiicei

sale? Nu va uita el oare toate promisiunile imediat ce va deveni stăpânul moșiei Vandermoor? Dacă Irina s-ar fi decis asupra lui Markus de Haltern, se gândea contele, ar fi putut închide acum ochii liniștit.

De la întâlnirea avută la bal, contele însă nu-l mai văzuse pe tânărul baron. Totuși, își amintea foarte bine discuția pe care o avusese atunci cu Markus. Dacă ar fi putut să-l rețină?

Desigur, ar fi putut atunci să-l oprească, își dădu singur contele răspunsul. Markus este prin excelență un om de onoare. Nu și-ar fi încălcat niciodată cuvântul.

Dacă ar putea să depășească situația și să-mi facă o vizită? se frământa contele. Trebuie să vorbesc cu el neapărat. Trebuie să-i las în grijă fericirea Irinei. Trebuie să-l rog sub jurământ să rămână un bun prieten, chiar dacă acest lucru acum îl doare.

O noapte întreagă de nesomn, contele Soliturn se gândi la toate aceste probleme. Apoi telefonă la domeniul de Haltern. Markus însă nu se afla la conac, era plecat într-o călătorie și se găsea pe o insulă însorită din sud.

– Trebuie totuși să-l găsesc, spuse contele Soliturn, dezamăgit. Este de maximă urgență. Nu pot să aștept până când se va întoarce. Puteți cumva să mă ajutați?

– Baronul de Haltern telefonează la fiecare două zile, răspunse administratorul. Pot să-i transmit că l-ați căutat. Sigur vă va suna dânsul.

– Nu sunt la Vandermoor, preciză contele. Mă aflu la spital. Trebuie neapărat să-i vorbesc, eu ... inima mea! Vă rog spuneți-i că nu mai am ... timp, îl rugă contele cu o voce pierdută.

Abia în acest moment realiză administratorul cât de gravă era situația.

– Am să-i dau de știre imediat, conte Soliturn, promise el cu multă solicitudine. Unde vă poate găsi?

– Clinica privată a doctorului Sorrin, la spital. Contelui îi tremura receptorul în mână. Mulțumesc pentru înțelegere. Și te rog, nu spune nimănui nici un cuvânt, mai spuse el cu ultimele forțe.

– Aveți încredere în mine, conte Soliturn, îl mai asigură administratorul domeniului de Haltern.

Contele Soliturn închise epuizat ochii. Puțin mai târziu, când sora medicală veni să-l vadă, adormise. Receptorul îi alunecase din mână și rămăsese lângă el, pe marginea patului.

Când, două ore mai târziu, Irina veni să-l viziteze, contele dormea încă. Ea se așeză pe marginea patului și-l privea îngândurată. "Cât de palid este!" se gândea ea îndurerată. "Și cât de slab îi este chipul! Sănătatea lui n-a făcut nici un progres."

Vorbi apoi în șoaptă cu doctorul Sorrin. Acesta o mângâie însă și-i ură curaj. Apoi îi dădu unele explicații

pentru starea de epuizare a pacientului. Și chiar când ea încercă voit obiectiv să-i spună că starea tatălui ei nu pare a se ameliora, ci dimpotrivă pare a se înrăutăți, doctorul o sfătui să aibă răbdare.

Doar Bodo aflase de câteva zile întregul adevăr. El știa că starea contelui nu va reveni la normal. Era vorba doar de câteva zile până când lumina vieții sale se va stinge.

***

Markus de Haltern tocmai ieșise din marea în care înotase, ajunsese la mal și se întinsese pe spate. Privea cerul care se întindea calm și albastru deasupra lui. Nu exista nici un norișor și totul era cât se poate de firesc, căci aici era vară.

Amintirea verii trecute îl făcea însă pe Markus să devină melancolic, se gândea la ce se întâmplase acasă, în patria sa, se gândea la timpul când crezuse în dragostea și fericirea sa. Irina își dăduse probabil de mult consimțământul altui bărbat. Era, credea el, plecată deja în călătorie de nuntă undeva în lumea largă. Sigur, era foarte fericită și n-avea de ce să se gândească la bărbatul care sperase să poată păși alături de ea la altar.

Când Markus se îndrepta spre hotel păşind peste nisipul alb al plajei, veni spre el un mesager.

– O convorbire telefonică, domnule, îi spuse acesta în limba engleză. Din Germania. Trebuie să telefonaţi dumneavoastră, cât mai repede posibil.

Markus fu tulburat considerabil de această ştire şi presupuse că s-a întâmplat o nenorocire la Haltern. Află apoi de la administratorul său de apelul contelui Soliturn.

– Desigur că vin. Iau primul avion spre casă, răspunse Markus, emoţionat. Telefonaţi-i contelui şi spuneţi-i că vin. Voi pleca de la aeroport direct la spital. Plata, vă rog! strigă el către recepţie, în timp ce ieşea din cabina telefonică şi întinse cartea de credit. Şi când este următoarea cursă de avion spre Germania?

– Aveţi următoarea cursă într-o jumătate de oră, răspunse recepţionerul după o privire fugară spre ceas. Pe acesta însă nu cred că-l mai prindeţi.

– Trebuie, răspunse categoric Markus. Chemaţi-mi un taxi. Nu stau să împachetez. Îmi puteţi trimite lucrurile direct acasă. Trebuie să prind neapărat avionul! E vorba de viaţă şi moarte! Ajutaţi-mă!

– Desigur, dacă aşa stau lucrurile. Imediat, îl asigură recepţionerul şi ridică deja receptorul telefonului, în timp ce Markus urcă în fugă până în camera sa să se pregătească rapid de drum. Când coborî din nou în hol, taxiul îl aştepta.

– Cât? întrebă Markus scurt; i se spuse o sumă, o trecu pe fila cu numărul cărții sale de credit, adăugă semnătura sa obligatorie și-i înmână recepționerului încă o bancnotă mare. Mulțumesc. Te rog, reglementează restul lucrurilor pentru mine. Cu asta, ieșea deja pe ușă.

Șoferul taxiului știa deja despre ce e vorba și că va primi un bacșiș serios, așa încât conduse ca un diavol.

Markus ajunse la aeroport în ultimul minut. O stewardesă îl aștepta la scara avionului. Ușa se închise imediat după el și avionul începu să ruleze pe pistă, înainte ca Markus să ajungă la locul său.

Patru ore mai târziu, ateriza în Germania. La ieșirea din aeroport îl aștepta șoferul său.

– Winter? Ești aici? întrebă baronul surprins.

– Știam că veți veni cu cursa aceasta sau cu următoarea, domnule baron, răspunse șoferul. Ați avut un zbor agreabil?

– Da, mulțumesc. Ai mai aflat ceva? se informă Markus.

– Eu? întrebă mirat șoferul. Nu, nu știu nimic.

– Atunci, direct la spital, precizâ Markus. Grăbește-te, te rog, Winter. Timpul fuge.

Winter făcu tot ce este posibil și ajunse la spital într-un timp record. Deși aștepta o laudă din partea baronului, rămase surprins.

– Așteaptă în parcare! îi strigă Markus coborând din mers, fără a aștepta ca mașina să se oprească definitiv.

Traversă holul cu pași grăbiți și abia în timp ce liftul îl ducea la cel de-al treilea etaj își dădu seama că aici s-ar putea s-o întâlnească pe Irina. Inima îl împiedica să gândească, deși trebuia să dea ochii cu ea. Ezită un moment să părăsească liftul, dar gândul că a ajuns poate prea târziu și că a trebuit în ultima clipă să înșele încrederea contelui, îl împinse înainte. Se prezentă în fața asistentei medicale și o rugă să-l anunțe pe conte.

– Pe contele Soliturn? Scutură negativ din cap. N-are voie să primească nici o vizită. Îmi pare rău.

– Contele mă așteaptă, îi spuse Markus. Am venit direct din vacanță, deoarece mi-a transmis că vrea să-mi vorbească neapărat, doar dacă n-a murit.

– Ei, cum, spuse asistenta îmbunându-se. Dar, dacă așa stau lucrurile ... Vă rog, veniți.

Markus porni în spatele ei. În clipa următoare, nu mai știu ce era mai dureros pentru el: întâlnirea cu femeia încă iubită sau imaginea unicului prieten care-i putea fi tată pe patul de moarte.

Când intră în camera de spital, fu șocat și simți nevoia să respire profund, căci contele era acum doar o umbră a stăpânului de altă dată. Fața lui trăda o epuizare completă și devenise albăstrie. Cearcăne întunecate se formaseră sub ochii săi larg deschiși, iar buzele sale deveniseră înguste și palide. Lângă patul său ședeau Irina și Bodo de Thamin.

Irina se înroși toată când privirea ei întâlni vechiul prieten de familie. Mâinile ei se întinseră spre el ca și cum ar fi vrut să-i transmită că se bucură să-l vadă.

Chipul lui Bodo rămase întunecat, aproape ostil. Îl privi pe vizitator ca pe un intrus.

Contele Soliturn își mișcă buzele într-un zâmbet îndurerat.

– Markus, șopti el fără putere. Prietene drag! Mâna contelui se mișcă și se întinse spre el, într-un gest neajutorat, încât Markus cu greu reuși să-și rețină lacrimile.

– Conte Soliturn! Se grăbi spre el, îi cuprinse mâna cu dragoste, cu ambele mâini, ca și cum ar fi dorit să-i transmită din viața și din puterea sa.

Contele tuși.

Nu era mai puțin emoționat ca Markus. Faptul că își întrerupsese vacanța și zburase în patru ore pentru a-l vedea, îl impresionase profund.

– Mulțumesc, Markus, oftă el și închise ochii pentru o clipă.

Câteva secunde, în camera spitalului se lăsă o liniște adâncă. Apoi, contele spuse:

– Vă rog, lăsați-mă un moment singur cu Markus.

Bodo ridică ochii spre tavan. Apoi o privi pe Irina, care, fără să ezite, spuse:

– Desigur, tată. Așteptăm afară până ne chemi.

Apoi se uită la Markus cu o privire tragică și-l făcu aproape să-și piardă cumpătul. Dar Bodo o prinse de mână și-i spuse:

– Hai să mergem, atunci! Știa că acum nu poate da înapoi.

***

Contele Soliturn așteptă până când ușa se închise în spatele lui Bodo și al Irinei, apoi deschise ochii și-l privi intens pe Markus.

– Iertați-mă, baroane Markus, că mi-am permis să vă încarc cu problemele mele.

– Nu vorbiți astfel, conte, îl rugă Markus. Am venit cu plăcere. Am fost mereu prietenul dumneavoastră și știu că și dumneavoastră veți rămâne mereu prietenul meu. N-are importanță nimic din ce s-a întâmplat între noi în ultimele luni. Toate aceste lucruri nu ne pot înstrăina.

– Ce bine îmi fac aceste vorbe spuse de dumneavoastră, Markus, afirmă contele. Atunci, am dreptul să sper că nu-mi veți lua în nume de rău, dacă am să vă reamintesc promisiunea că îmi veți fi mereu aproape.

– Este valabil pentru totdeauna, întări Markus.

– Și sentimentele dumneavoastră pentru Irina? întrebă contele.

– Nu se vor schimba niciodată, afirmă Markus. Am încercat s-o uit pe Irina, dar îmi este peste puteri. Nu mi se va putea întâmpla niciodată, chiar dacă aș zbura la polul Nord. Știu asta precis.

Un moment, contele se temu să vorbească mai departe. Îi era foarte greu să vorbească, dar dragostea pentru Irina și grija lui pentru ea îl făcu să-și adune toate forțele.

– Fericirea Irinei nu este atât de imaculată cum pare din afară, începu el cu grijă. Au fost descoperite unele probleme acum câteva săptămâni, pe care am putut încă să le reglementez. Irina n-a aflat nimic despre asta, iar Bodo a promis să se schimbe. Dacă Dumnezeu mi-ar fi îngăduit încă câțiva ani, aș fi putut sigur să-l aduc pe calea cea bună ... Se întrerupse și oftă adânc.

Markus așteptă răbdător până când contele reuși să continue.

– Irina are nevoie de un prieten adevărat, Markus, când nu voi mai fi ... Aș vrea să mor cu conștiința împăcată că dumneavoastră veți rămâne prietenul ei sincer, cum ați fost și până acum, și veți veghea la tot ce se petrece.

Markus întârzie cu răspunsul câteva secunde.

– Știu cât de mult vă cer, prietene Markus, continuă contele Soliturn. Vă va fi foarte greu să rămâneți atât de

aproape de Irina. Totuși, vă rog încă o dată, din toată inima, îndepliniți-mi dorința. Fiți în continuare prietenul ei de nădejde, pentru ca să pot muri în liniște.

Atunci, baronul Markus luă mâna contelui și o puse la inima sa.

– Vă jur, conte Soliturn. Voi fi același ca și până acum, cel mai bun prieten al Irinei. Inima mea va bate totdeauna pentru ea. Cel de Sus să-mi dea puterea să-mi pot ține acest jurământ.

– Mulțumesc. Mii de mulțumiri, bunul meu prieten, oftă contele, ușurat. Dumnezeu a fost martor acestui jurământ și vă va acorda fericirea pe care o meritați.

După aceste cuvinte, contele rămase un timp liniștit, apoi îl rugă:

– Vreți să-i chemați pe Irina și Bodo, baroane Markus?

– Da, desigur, răspunse Markus. Îl privi lung pe conte și-i ură "Rămâneți sănătos!"

Contele Soliturn îl privi și el cu luare aminte și-i răspunse la fel de cald:

– Rămâneți sănătos!

Apoi îl urmări cu privirea până la ieșirea din cameră. "De ce oare nu vede Irina unde poate găsi adevărata fericire?" rămăsese în continuare întrebarea perpetuă în mintea contelui.

Afară, pe hol, Irina și Bodo stăteau lângă o fereastră. Când Markus ieși din salonul contelui, Irina alergă spre el.

– Markus! Ce se întâmplă cu el? întrebă ea cu buzele tremurânde, privindu-l cu ochii înlăcrimați. Va muri, nu-i așa?

Markus simți cum inima i se frânge când văzu suferința femeii iubite. Îi strânse mâinile cu căldură și-i cuprinse ocrotitor umerii.

– Da, Irina, mă tem că va muri, răspunse el.

– Oh, Markus! Irina izbucni în plâns și fără să mai gândească ce face își sprijini capul de pieptul lui, căutând adăpost și ocrotire.

Fiori de emoție îl trecură pe Markus. Femeia iubită venise să plângă la pieptul său, îi simțea apropierea, sufletul ei tremura și cerea ocrotire, necazul îi arătase că în sufletul ei îl prețuia. Atât de aproape! Îi răscolise inima și sentimentele. Își puse brațul pe umărul ei, s-o liniștească.

– Oricând ai nevoie de un prieten, Irina, voi fi mereu alături de tine.

Sigur că în aceste clipe ar fi uitat toate îndoielile și i-ar fi mângâiat chipul plâns și părul răvășit, dacă Bodo n-ar fi intervenit:

– Irina mă are pe mine. N-are nevoie de nimeni altcineva! spuse el cu o voce atât de dură, încât Markus și Irina tresăriră.

– N-am avut intenția să vă deranjez în nici un fel, preciză Markus cu o voce oficială. Contele Soliturn vă așteaptă.

Se înclină în semn de salut și se îndepărtă cu pași repezi.

Irina privi în urma lui, nedumerită. Simțise cât de tare-l jigniseră cuvintele lui Bodo și-i părea rău. S-ar fi simțit mai bine dacă ar fi mers după el să-i ceară iertare.

Dar Bodo era acolo. Îi cuprinse umerii posesiv cu brațul și spuse:

– Să nu-l lăsăm pe conte să aștepte, Irina.

Capitolul 6

Contele Soliturn auzise că Irina și Bodo intraseră în cameră, dar era încă epuizat după discuția lungă cu Markus și nu avea puterea să deschidă ochii. Abia când Irina îi atinse mâna, deschise ochii s-o privească.

– Copila mea, șopti el. Copilul meu drag. Privirea lui încerca să-i rețină chipul în suflet cu toată puterea. Să mă ierți că te părăsesc atât de devreme. Aș fi dorit mult să mai fiu cu tine.

– Ah, tată! Irina plângea, răvășită, și-și ascunse fața în mâna contelui. Te rog, nu mai vorbi așa cu mine. Mă doare prea tare.

– Liniștește-te, inimioara mea, o rugă contele. Și nu mai plânge. Îmi faci despărțirea și mai grea. Nu mai am atâta putere. Dar trebuie să-ți spun un lucru pentru sufletul tău.

Nu uita să te-ngrijești de lebedele de pe lac. Știi ce se scrie în cronica domeniului Vandermoor: atâta timp cât lebedele rămân pe lacul moșiei, norocul n-o va părăsi.

– "Dacă norocul îți este ..." Irina ridică fața și-l privi cu durere pe conte. "Dacă norocul îți este credincios, trebuie să rămâi. Atunci, n-ai voie să ne părăsești", cită Irina din memorie.

Contele zâmbi, încurajând-o.

– A muri e totuși un lucru natural, copila mea. Unul pleacă mai devreme, altul pleacă mai târziu. Ceasul meu a venit acum. Și nu mă pot împotrivi sorții. Am gustat toate urcușurile și coborîșurile vieții. Am avut și noroc destul, am cunoscut și suferința, așa cum suferă un om care pierde o ființă iubită. Aș rămâne cu mare drag cu tine, dar ...

Vocea i se pierdu. Privirea alunecă spre Bodo, se văzu că încearcă să-l roage pe viitorul soț al fiicei sale să nu-și uite promisiunea de a o face fericită, dar soarta nu-i mai lăsă forța să articuleze aceste cuvinte.

Privirea lui se întoarse înapoi la Irina. O asigură încă o dată că a fost unica lui fericire după moartea soției iubite. Apoi, privirea rămase fixă și capul îi căzu ușor într-o parte.

Bodo văzu imediat ce se întâmplase. Irina încă nu-și dăduse seama.

– Tată? îl strigă ea, ușor speriată. Se aplecă asupra lui și-l chemă din nou. Tată?

Bodo veni imediat în spatele ei, o cuprinse de umeri și o trase deoparte.

– Și-a găsit liniștea, spuse el, și o cuprinse pe Irina în brațe. Acum, realiză și ea ce se întâmplase.

– Nu! O, nu! strigă ea și începu să plângă în hohote.

– Hai, vino! Bodo o scoase apoi din cameră. Irina vru să se împotrivească, ar fi dorit să rămână alături de tatăl său decedat, dar Bodo o luă cu el. Acum este mai bine să mergem, preciză el. Poți să-ți iei rămas-bun de la dânsul mai târziu.

Irina simțea cum se chinuie să nu i se împotrivească. Pur și simplu se supunea pentru că nu avea forța să se opună.

După ce Bodo se ocupă de formalitățile necesare pentru scoaterea contelui din spital, o conduse pe Irina la castelul Vandermoor. Și acolo luă desigur hățurile în mână ca un stăpân, ca și cum ar fi fost deja conte de Vandermoor.

Irina îl lăsă să conducă totul, mai mult încă, s-ar putea spune că era bucuroasă că cineva ia decizii în locul ei. Când Bodo o întrebă totuși dacă este de acord cu deciziile luate de el, aprobă și spuse:

– Ce faci tu e bine, Bodo.

Era atât de copleșită de durere, încât totul îi era indiferent.

Aștepta doar clipa când va putea sta la catafalcul tatălui ei, pentru a-și lua un ultim rămas-bun de la dânsul. Abia

când Bodo o anunță că defunctul conte va fi depus la capela mortuară, Irina se opuse.

– Nu! Nu, nu se poate așa ceva! îl contrazise ea cu putere. El aparține castelului Vandermoor. Va fi adus aici, în bibliotecă, și eu voi sta de veghe la catafalcul lui.

Bodo înghiți în sec.

– Așa vrei tu? întrebă el uimit.

– Vreau să stau de veghe la căpătâiul lui, repetă Irina.

– Dar nu este peste demnitatea ta? întrebă Bodo uluit, deși simțea că Irina aștepta ca și el să facă același lucru. Acesta e un obicei învechit. Un mort trebuie să stea la capela funerară.

– Nu și dacă a fost conte de Vandermoor, răspunse Irina îndârjită, și-și susținu în continuare punctul său de vedere. Tatăl meu va fi depus aici, în bibliotecă, până când va fi condus pe ultimul drum, preciză ea încă o dată.

Bodo fu destul de deștept să nu mai insiste, să nu facă dovada forței sale. Totuși, încă nu era căsătorit cu Irina. Ea era deocamdată adevărata moștenitoare a domeniului Vandermoor. Era complet indispus, nu era deloc de acord cu aducerea contelui la castel, dar de această dată trebuia să cedeze.

– Dacă insiști atât, draga mea, spuse el, atunci voi da dispoziții în acest sens și contele va fi adus aici după dorința ta.

***

În ziua următoare, contele Soliturn fu adus și depus pe un catafalc în bibliotecă, între lumânări aprinse și înconjurat de zeci de flori. Irina sosi imediat lângă catafalc. Arăta atât de slabă și de palidă în hainele sale de doliu, iar ochii săi înroșiți de plâns îi ascunsese în spatele unor ochelari fumurii.

Când își văzu tatăl fără viață, lungit în sicriu și învelit în giulgiul alb de mătase, rămase un moment blocată și-l privi ca și cum persoana aceea nu-i era cunoscută, apoi picioarele i se înmuiară și puțin lipsi să nu se prăbușească.

Bodo sări imediat lângă ea și o sprijini. Irina se rezema acum de el, așa cum te-ai sprijini de un copac, fără să-i acorde nici o atenție.

După un timp, Bodo vru să plece și s-o scoată și pe ea de acolo, dar Irina se opuse.

– Vreau să rămân, spuse ea hotărât.

Bodo nu se opuse și o privi cu îngăduință. O aștepta o jumătate de oră. Irina nu se clinti din loc în tot acest timp. Părea că durerea și tristețea îi dăduseră putere. Privea neclintită chipul împăcat al tatălui său.

– Haide, Irina, o rugă din nou Bodo, deoarece nu mai suporta să vadă cadavrul contelui.

Irina se trezi din absența sa, se uită în jur și-l privi pe Bodo ca pe un străin.

– N-ar trebui să mai stai aici, îi spuse Bodo.

Irina se desprinse însă din brațele lui.

– Asta e doar treaba mea, răspunse ea cu o voce înstrăinată, aproape dușmănoasă. Pleacă și lasă-mă singură!

Bodo ridică din umeri, nedumerit, și se grăbi să plece. Un timp, se retrase în umbra încăperii, apoi se duse la bar. Dorea să uite neînțelegerile apărute, starea lui de enervare și indispoziția care-l cuprinsese cu ajutorul unui coniac.

Irina căzu din nou în durere și visare până când Benton apăru lângă ea. El tuși ușor pentru a-i atrage atenția. Când Irina îl privi, spuse cu voce rugătoare:

– Iertați-mă, contesă, slujitorii castelului așteaptă și vă cer permisiunea să-și ia și ei rămas-bun de la contele Soliturn.

– Da, desigur, spuse Irina. Au tot dreptul. Dar vă rog, Benton, să nu-mi vorbească, îmi e prea greu.

– Desigur, contesă. Benton se înclină ușor. El care-i fusese atâția ani contelui nu doar valet, ci și om de încredere, nu era mai puțin impresionat ca Irina, cu toate acestea chipul său atât de încercat nu trăda decât tristețe și surprindere.

Irina rămase în picioare lângă catafalc, în timp ce angajații tatălui său intrară cu sfială și trecură să-i aducă un ultim omagiu. Și pe chipurile lor se citea întristarea și consternarea, căci contele fusese un om plin de înțelegere, un stăpân bun. Nu exista nimeni care să nu-i regrete moartea.

După-amiază sosiră și primii oaspeți îndurerați din vecini. Nu fuseseră trimise înștiințări oficiale despre decesul contelui, dar știrea se întinsese repede.

Irina se simțea mai liniștită că Bodo se ocupa de onorurile casei.

Astăzi, nu era capabilă să întrețină nici o conversație politicoasă. Inima îi era cuprinsă de o durere imensă, iar creierul său nu știa decât un singur lucru: "Tata a murit! Vandermoor va fi pustiu fără el."

Spre seară, apăru la Vandermoor și Markus de Haltern. Revederea cu femeia iubită în împrejurări atât de tragice îl marcase profund. Și cum Irina știa cât de mult însemnase Markus pentru tatăl ei, îi ieși în întâmpinare și-i întinse mâna în semn de salut.

– Ați fost cel mai bun prieten al lui, baroane Markus, spuse ea cu o voce pe jumătate pierită. Păstrați-l în amintirea dumneavoastră.

Markus îi luă mâna și o duse la inima lui.

– Nimic nu poate fi mai sfânt, răspunse el.

Ar însemna mult pentru mine dacă mi-ați permite să stau și eu de veghe noaptea aceasta la catafalcul său.

Irina ezită un moment să răspundă. Ar fi așteptat ca Bodo să-i ceară această permisiune, dar el nu spusese nimic despre asta.

Markus îi citise gândurile.

– Dacă totuși logodnicul dumneavoastră dorește acest lucru, sublinie el, pot fi desigur de acord să vin în altă seară.

Ca la comandă, Bodo apăru deodată în bibliotecă. Lui i se făcuse foame și comandase pentru el și câțiva din vizitatorii sosiți pentru condoleanțe o mică gustare. De îndată ce-i văzu pe Irina și pe Markus, chipul său se posomorî și decise să intervină între ei.

– Irina, ar fi timpul să-ți preiei sarcinile tale firești, spuse el, după ce îl salutase pe Markus cu o ușoară înclinare a capului. Ar trebui să-ți inviți oaspeții la masă.

– Eu? întrebă ea intrigată. Nu pot să stau acum cu nimeni la masă. Benton va avea grijă de tot ce trebuie. Locul meu este aici.

– Cu toată înțelegerea pentru suferința ta, Irina, găsesc că exagerezi, răspunse Bodo scuturând din cap. Nimeni nu are nimic de câștigat, dacă tu stai tot timpul aici, nici măcar tatăl tău.

Markus nu comentă în nici un fel cât de mult o răneau pe Irina aceste vorbe.

– Am venit să stau de veghe prima noapte la catafalcul contelui Soliturn, spuse el. Era vorba dacă nu cumva doriți dumneavoastră, conte de Thamin, să prestați acest serviciu de stimă și de dragoste.

Din colțul gurii lui Bodo ieși disprețuitor:

– Nu văd la ce ajută acest lucru.

– E o tradiție, răspunse Markus. În afară de aceasta, pentru mine este o necesitate să-mi dovedesc stima față de prietenul meu decedat.

– Doar nu trăim în evul mediu, spuse Bodo fără să cedeze, și-i întoarse spatele.

Markus tăcu din respect, iar Irina se strădui să-și rețină lacrimile. O durea că Bodo n-o înțelege, că lui totul i se pare complet altfel decât ei. Era contrariată, căci dragostea ei față de tatăl decedat nu putea fi luată drept tradiție, deoarece însemna mult mai mult. Oare el nu simțea că are nevoie mai mult ca oricând de dragostea și de înțelegerea lui?

– Voi rămâne eu atunci de veghe în această noapte, decise Markus.

Irina i se adresă și-i căută privirea.

– Vom rămâne atunci amândoi de veghe la noapte, răspunse ea.

Cuvintele Irinei îl despăgubiră pe Markus de multe. În ochii lui se ivi pentru un moment sentimentul că poate

deveni din nou puternic. Dacă totuși vroia să stea de veghe alături de el, aceasta însemna că sentimentele ei pentru el nu s-au schimbat între timp.

***

Benton își dădu seama că Irina ar trebui să bea măcar ceva cald, iar Markus aduse un fotoliu comod în apropierea catafalcului, deoarece se temea pentru forțele Irinei, dacă dorea să rămână de veghe întreaga noapte.

Bodo mai apăru o singură dată în bibliotecă și încercă s-o convingă să-i cedeze locul la căpătâiul contelui, dar ea nu-l auzi. Atunci, se întoarse și plecă fără să salute.

Markus privi în urma lui, fără înțelegere. Cum poate fi atât de fără inimă? Irina, în durerea ei, se poate îmbolnăvi. Dacă ar iubi-o din toată inima, ar fi trebuit în aceste zile să-i citească din priviri orice dorință. Cum poate fi atât de indiferent?

Markus nu se bucura să vadă că apăruse deja un prim ghimpe în fericirea tinerei perechi. Îi părea rău pentru Irina, deoarece trebuia să suporte pe lângă întreaga durere pricinuită de moartea tatălui său și această deziluzie provocată de comportarea viitorului ei soț.

Irina nu vorbea cu el și Markus îi respecta tăcerea.

Spre miezul nopții, Irina se prăbuși la podea. Totul se întâmplă atât de rapid, încât Markus nu avu timp să reacționeze, deși până atunci n-o pierduse din ochi. O ridică în brațe și o așeză în fotoliu.

Ea își reveni rapid și dori să se ridice, dar Markus o convinse să rămână în fotoliu.

– Vă rog să rămâneți acolo, îi ceru el. Vedeți că v-au cedat puterile, Irina. Îi mângâie cu blândețe părul. Pot să vă înțeleg durerea destul de bine, dar tatăl dumneavoastră ar fi foarte nefericit dacă din cauza decesului v-ați îmbolnăvi. Mi-a cerut sub jurământ în ultimele sale clipe să veghez la bunăstarea dumneavoastră. De aceea, vă rog în numele dânsului rămâneți aici, dacă nu doriți să-l lăsați doar sub veghea mea.

Irina își ascunse fața în palme și începu să plângă încet, după ce întreaga zi se străduise să-și stăpânească lacrimile în fața atâtor oameni străini.

Markus ar fi luat-o cu drag în brațe să-i șteargă lacrimile și s-o liniștească, dar aceste lucruri ar fi fost posibile doar dacă ar fi apucat să-i mărturisească dragostea și Irina ar fi acceptat sentimentele lui.

Așa că abordă lucrurile în alt fel; îl chemă pe Benton, și se ocupară împreună de Irina. Îi așeză o pernă sub cap și o mângâie tandru pe păr.

– Plângeți, contesă Irina, spuse el cu dragoste, lacrimile vă vor ușura puțin sufletul.

Irina nu răspunse și acceptă mângâierea duioasă a baronului.

Treptat, plânsul ei deveni mai puțin furtunos, iar când Markus o rugă să închidă câteva clipe ochii și să se odihnească, îl ascultă. Devenise mai liniștită și în cele din urmă chiar adormi.

Markus rămase de veghe lângă contele decedat și iubita lui fiică adormită. În lumina lumânărilor, chipul ei îi părea chiar mai dulce ca altădată. Sau poate durerea pierderii iubitului său tată îi adăugase o trăsătură nouă, mai duioasă.

Se făcuse deja dimineață, dar Irina, extenuată, dormea încă. Corpul avea nevoie să se refacă.

Benton apăru în bibliotecă și privi cu grijă tânăra lui stăpână.

– Pot fi cu ceva de folos, domnule baron? i se adresă el lui Markus.

– Mulțumesc, Benton, răspunse el. Nu-mi voi părăsi locul până când nu se trezește contesa. Apoi, vom mai vedea. S-a trezit deja contele de Thamin? vru el să știe.

– N-a chemat încă pe nimeni, răspunse Benton. Obișnuiește să doarmă mai mult dimineața.

Markus avea pe limbă o replică usturătoare, dar nu spuse nimic, acceptă tacit răspunsul lui Benton.

Benton însă nu părăsi nici el biblioteca, până când contesa se trezi. Ea privi tulburată în jur și trebui mai întâi să-și dea seama unde se află; ceea ce vedea în jurul ei nu erau imagini dintr-un coșmar, ci chiar realitatea crudă.

Markus de Haltern stătea în picioare la catafalc veghindu-l pe conte. Se ridică în picioare, înlăturând pătura care o acoperise.

– Markus? își ridică privirea spre el. Dumneavoastră sunteți încă aici?

– Vă așteptați la altceva din partea mea, contesă Irina? întrebă acesta în loc de răspuns.

– Nu, oftă ea. Îmi pare rău că am adormit. N-aș fi vrut să mi se întâmple așa ceva. De aceea, nu trebuia să stau în fotoliu.

– Nu vă găsesc nici o vină, dumneavoastră ați vrut neapărat să petreceți noaptea în veghe, Irina, răspunse Markus, dar rezistența dumneavoastră a cedat.

Irina se apropie de el și-i puse mâna pe braț.

– Este bine să știm că prietenia noastră nu s-a pierdut, mai spuse ea.

Markus îi acoperi mâna gingașă cu a sa și o apăsă tandru.

– Nu se va pierde niciodată, Irina, o asigură el din vorbe și din priviri.

În spatele lor se auzi deschizându-se ușa bibliotecii și Bodo de Thamin își făcu apariția. Nu dormise foarte bine în

această noapte și se gândise la unele lucruri. Ajunsese să-și dea seama cât de nechibzuit fusese în ziua anterioară. Încă nu era stăpânul domeniului Vandermoor și atâta timp cât Irina nu era căsătorită cu el, trebuia să fie fericit să-i împlinească dorințele, dar poate că totuși ea nu dăduse prea mare importanță acelui moment.

Privirea ambilor tineri care se aflau în bibliotecă îi dovedeau cât de bine făcuse să transpună vorbele sale în fapte.

– Bună dimineața, spuse el și se apropie încet de ei.

Markus și Irina se întoarseră spre el. Înainte ca ei să poată spune ceva, Bodo îi spuse Irinei:

– Am venit să preiau veghea la catafalcul tatălui tău. Îi cuprinse mâinile și o trase la pieptul său. Te rog să mă ierți că ieri nu eram pregătit să fac acest lucru. N-am realizat ce mult înseamnă pentru tine acest lucru. N-am putut să te înțeleg, căci acest lucru îmi era total străin. Iartă-mă, o rugă el încă o dată.

Irina nu-și dădu seama că el făcea acest pas doar dintr-un simplu calcul. Crezu că era din dragoste. De aceea, vorbele lui îi ușurară sufletul și o făcură să-și recapete fericirea.

– Mulțumesc, iubitule. Râse chiar și-l mângâie ușor pe obraji. Mulțumesc.

Bodo îi luă din nou mâinile și le așeză pe obrajii lui.

– De acum, nu vei mai avea de ce să te plângi din partea mea, iubito, o asigură el.

Markus privea consternat cum este din nou dat la o parte. Era pedepsit să vadă cum îl privea Irina pe Bodo de Thamin, cum i se mlădia vocea când vorbea cu el.

Mai bine ar fi zburat din cameră, dar se gândea în același timp la rugămintea contelui. Așa că se stăpâni și rămase.

Bodo își așeză apoi brațul stâng în chip de stăpân pe umărul Irinei și se adresă lui Markus.

– Baroane, vă mulțumesc că ați fost un prieten atât de generos cu logodnica mea în aceste ore, spuse el și-i întinse mâna dreaptă. M-aș bucura dacă prietenia dumneavoastră m-ar include și pe mine.

Markus își ținu respirația. La orice s-ar fi așteptat, doar la așa ceva nu, căci ieri, contele de Thamin își arătase deschis ostilitatea. Ezită să-i răspundă. Irina crezu că știe de ce și interveni:

– Și eu vă rog, baroane Markus, să-i acordați prietenia dumneavoastră și contelui. Aici, lângă catafalcul tatălui meu, permiteți ca această prietenie să se înfăptuiască.

Markus trebui să se gândească din nou la jurământul făcut contelui de Soliturn. Avea oare o altă cale decât să accepte această solicitare? Cum ar putea s-o apere altfel pe Irina dacă va rămâne un străin pentru casa lor?

– Da, voi accepta, spuse el și strânse mâna rivalului său.

Să lăsăm prietenia să învingă.

Contele de Thamin nu se limită doar la strângerea de mână, și-l cuprinse pe Markus cu ambele brațe.

– Și acum, dragă prietene, ar trebui să părăsiți acest loc și să plecați acasă, căci eu am rămas dator de ieri, precizează el.

Markus se simți dat afară. Ar fi rămas cu plăcere să afle ce se petrece cu Irina, dar Bodo nu-i dădu nici o șansă să-l contrazică.

– Chiar și Irina se va retrage, îl asigură Bodo. Voi cere insistent să se odihnească și ea câteva ore. Contele Soliturn nu mi-ar ierta niciodată dacă, așa cum am promis, nu voi avea grijă de fiica sa.

De această dată, Irina nu-l contrazise și se retrase.

Capitolul 7

Markus de Haltern plecă acasă și se întoarse la Vandermoor doar în ziua când urma să aibă loc ceremonia înmormântării.

Era o dimineață cețoasă, cenușie de noiembrie, părea că însăși natura e tristă de plecarea contelui din rândul celor vii.

Irina veni sprijinită de brațul lui Bodo până la mormântul deschis al tatălui ei și aruncă trandafiri albi. Fața sa era ascunsă în umbra unui voal negru destul de dens, dar umerii săi încovoiați trădau cât de tare o apăsa durerea.

Mulți oameni veniseră să ureze contelui la despărțire: "Odihnească-se în pace!". Așa că ceremonia a durat destul de mult și totul s-a răsfrânt destul de puternic asupra contesei.

Irina să străduia să se arate cât mai curajoasă și, avându-l acum în mod conștient pe Bodo alături de ea, simțindu-se iubită, părea că se maturizase.

La încheierea ceremoniei de înmormântare, cei mai buni prieteni și cunoscuți ai contelui de Solinger fură invitați la castel la o masă de adio. Irina trebui să-și dea jos voalul negru și își puse din nou ochelarii cei negri.

O singură persoană lipsi de la masa de pomenire: Markus de Haltern. După înmormântare, plecase discret acasă, deoarece era prea mare durerea s-o vadă mereu pe Irina la brațul altui bărbat, care primise acceptul dragostei ei.

Bodo de Thamin se bucurase mult de această rapidă despărțire de baron, căci în prezența lui se simțea tot timpul observat strict și critic. Își propusese să mențină această relație doar până la oficierea căsătoriei lui cu Irina, când obținea dreptul irevocabil de stăpân la Vandermoor.

Irina nu găsi nici un motiv în următoarele zile de a discuta despre nuntă. Iar Bodo se arăta plin de dragoste, străduindu-se să fie grijuliu și să-i îndeplinească toate dorințele.

Sărbătoarea Crăciunului o determină pe Irina să se retragă într-un colț de liniște, care corespundea cumva situației. Dar cu o zi înaintea Anului Nou, Bodo o întrebă:

– N-ar trebui să invităm câțiva oaspeți mâine seară, la

Vandermoor, Irina? Ea îl privi șocată. Acum, să începem Anul Nou complet singuri, este destul de sumbru, nu crezi? continuă Bodo.

– Presupun că în această zi vrei să ai alături un prieten, răspunse Irina. Pentru mine, este suficient să te am pe tine. Nu simt nevoia să am nici un om străin lângă mine. Pur și simplu nu-i pot împiedica să râdă.

– Crezi că tatăl tău ar fi de acord să te retragi din fața tuturor celorlalți? insistă Bodo, căci a trecut destul de mult timp de atunci pentru a lăsa acele zile în urma noastră.

Irina nu era prin excelență o fire foarte sociabilă. De la moartea tatălui său se schimbase mult, era tăcută și închisă în sine și reacționa la toate încercările de înveselire, de schimbare a mediului în care se retrăsese printr-o rezistență îndârjită.

– A murit abia de câteva săptămâni, șopti ea cu buzele strânse. Trebuie să-mi mai dai timp să-mi pot reveni. Anul de doliu va trece destul de repede.

Bodo își înghiți nemulțumirea cu un whisky și spuse îngăduitor:

– Desigur, inima mea. Iartă-mă, n-am vrut să te deranjez. În sinea lui însă, tremura de enervare. Simțea nevoia unei vieți normale. În aceste lungi săptămâni, ea preferase să se refugieze adesea în natură. Dacă ea crede că o să ne jucăm un an întreg cu cățeii castelului, se înșală, își spuse Bodo.

Sunt tânăr și vreau să trăiesc!

A fost un ajun de Crăciun trist, iar în dimineața următoare Irina nu dori să facă nici o vizită. Dori să meargă doar până la mormântul contelui.

Bodo o lăsă în pace, dar două zile mai târziu plecă, sub pretextul unor afaceri urgente, în oraș.

– Sigur nu vrei să vii cu mine, inima mea? o întrebă el. Și fără a mai aștepta răspunsul Irinei, continuă repede. Ar fi destul de obositor și enervant pentru tine. Mai bine odihnește-te până mă întorc. Nu stau mult.

Irina dădu aprobator din cap. Încercarea lui Bodo de a o săruta mai pasional la despărțire, o irită de-a dreptul.

Voi ajunge cumva la drepturile mele, decise Bodo, înciudat în sinea lui. Voi trece și de acest an de doliu impus.

Dar și când voi ajunge stăpânul domeniului Vandermoor, mă voi răzbuna pentru toate cele îndurate.

Bodo nu se întoarse până târziu în noapte și se aștepta ca Irina să-l întâmpine cu reproșuri, dar ea stătea în bibliotecă în fața căminului și urmărea transpusă jocul flăcărilor și nici nu-l privi când o salută.

Bodo înregistră gestul, dar nu spuse nimic.

Câteva zile mai târziu, plecă din nou în oraș sub un pretext oarecare, lăsând-o din nou pe Irina singură, la Vandermoor. Ei i se părea corect așa. Se simțise bucuroasă

în toată această perioadă când era lăsată în pace, să rămână cu gândurile ei și cu amintirea tatălui dispărut.

Plecările lui Bodo în oraș deveniră în curând atât de obișnuite, încât venea și pleca oricând dorea, apoi anunța prin Benton că rămâne peste noapte.

Irina era atât de neclintită în durerea sa și în visurile ei, încât nici nu încerca să protesteze. În afară de aceasta, era atât de neștiutoare în privința comportamentului bărbaților, încât n-avea nici o idee de ce rămâne Bodo mereu peste noapte în oraș.

***

Bodo își luase pentru desele sale plecări în oraș o anumită precauție, deși îi era din ce în ce mai clar că nu va putea continua să trăiască în acest fel fără ca cineva să-l descopere, și din bunăvoință față de Irina de Soliturn, să-i aducă acesteia la cunoștință. Atâta timp cât nu era căsătorit cu ea, comportamentul lui putea fi considerat o toană de tinerețe.

În martie sosiră primele zile calde. Se părea că Irina va depăși durerea după tatăl său. Devenise mai vorbăreață. Când se plimba, nu mai mergea doar la mormântul tatălui

sau la lebede, să le dea de mâncare. După un timp, dori chiar să călărească.

Bodo respiră adânc și speră că Irina va accepta căsătoria încă înainte de încheierea anului de doliu. Într-o dimineață, când Irina se afla din nou lângă lac și le dădea lebedelor să mănânce bucățele de pâine, o însoți, se așeză lângă ea și privind în zare, spuse:

– Minunate păsări, încercă el să înceapă o conversație.

Irina îl aprobă și râse.

– Ele aparțin domeniului Vandermoor de când a fost ridicat castelul. După cum ai văzut probabil, și pe stema conților de Vandermoor există o lebădă. Lebedele înseamnă noroc pentru Vandermoor. Îți amintești că tata, în ultimele sale clipe, mi-a cerut să respect tradiția și să le ocrotesc.

– Da, tatăl tău, spuse Bodo. E așa de mult de atunci!

– Pentru mine e ca și cum s-ar fi petrecut ieri, răspunse Irina. Uneori, nici nu pot să cred că nu mai este și că nu va reveni niciodată. Vocea ei se stinse și ochii i se umplură de lacrimi.

Bodo își așeză brațul peste umerii ei și o trase mai aproape de el.

– Dacă am fi fost deja căsătoriți, probabil acum am fi așteptat un copil, încercă el s-o aducă la dorința lui.

Irina își lăsă capul pe umărul lui și privi spre lac.

– Cred că am putea lua în calcul pentru nunta noastră, a doua jumătate a lunii decembrie ...

– Decembrie? ridică involuntar vocea Bodo. Până atunci, nu există nici o altă posibilitate? Nu te gândești deloc la ce spun oamenii că locuim sub același acoperiș de atâta timp fără a fi căsătoriți?

Irina aprobă.

– Ba da, m-am gândit, răspunse ea. Dar și în lunile trecute a fost la fel, iar eu am nevoie de ajutorul tău. Cum aș putea să administrez singură un domeniu atât de mare?

– Am putea face o ceremonie restrânsă, propuse Bodo, care era iritat până în vârful unghiilor.

Irina însă scutură din cap.

– Mă gândesc că îi datorăm tatii măcar atât respect, să așteptăm până în decembrie, decise ea.

Bodo mai bine și-ar fi atârnat o piatră de gât și s-ar fi aruncat în râu, la lebede.

– Avem în fața noastră o viață întreagă, Bodo, îi aminti Irina. Și este deja stabilit. Atâta timp cât lebedele vor rămâne la noi, norocul nu ne va părăsi.

Bodo se gândea la datoriile sale de joc, la chitanțele pe care le semnase și care urmau să devină scadente încă înainte de nuntă. Încrederea în înrudirea sa mult așteptată cu bogatul conte de Vandermoor se întorcea acum împotriva sa. Trebuia să facă în așa fel ca această nuntă să

nu mai întârzie atât, să poată fi sigur de achitarea datoriilor, să devină credibil la joc, căci în nouă luni se pot întâmpla multe.

În nouă luni se putea ca Irina să afle unde pleacă el, când îi spune că merge în oraș după afaceri. S-ar putea gândi chiar să rupă logodna. Ceea ce trebuia să împiedice cu orice chip.

– Cum crezi tu, Irina, spuse el rece, și se ridică. Scuză-mă, am treabă.

Irina îl aprobă, zâmbind.

– Nu te reține, Bodo. Nici nu se uită în urma lui, ci se concentră cu toată atenția asupra lebedelor, care se întorceau mereu la mal să prindă bucățelele de pâine din mîinile ei.

Din nou, Bodo simți nevoia de a-și vărsa furia pe lebede. În ciuda furiei sale nestăvilite, îi veni un gând care-i calmă pe loc supărarea.

Lebedele! se gândi el. Ele sunt cheia succesului meu. Voi face lebedele să dispară. Atunci, Irina se va convinge că ghinionul paște castelul de la Vandermoor și mă va chema s-o ajut. Va fi în mâna mea, ușor de modelat precum ceara, iar eu voi câștiga, voi câștiga totul.

Trebui să se oprească, pentru a nu da singur totul în vileag, căci de bucurie începuse să vorbească cu voce tare.

Totul era acum pregătit, trebuia doar pus în practică și

pentru asta avea nevoie de un partener care să ia lebedele. Nici această problemă nu putea fi așa greu de rezolvat după părerea sa.

***

Markus de Haltern își chemase calul, văzând cât de frumos e timpul și ieșise la plimbare. În fața ochilor îi apăru din nou, ca pe vremuri, tabloul minunat care-l invita să colinde pe dealuri.

O văzu pe contesa Irina coborând spre malul lacului și chemând lebedele. În lumina soarelui de primăvară, părea atât de frumoasă, încât parcă atunci coborîse din basme.

Bătuse de mai multe ori acest drum, fără succes. În această dimineață însă, dorința lui fusese împlinită. Văzuse de departe femeia iubită; bucuria sufletului său era atât de mare, încât îi părea ireal ce se întâmplă. Acum era acolo, doar câteva tufișuri îi despărțeau și nu se putea sătura privind-o.

Inima lui ardea de dragoste și de durere. Zi și noapte, gândurile lui alergau către Irina. Uneori era atât de răscolit, încât se gândea dacă n-ar fi mai bine să strângă tot și să plece în lume. Atunci, își amintea din nou de jurământul

făcut contelui de Soliturn, care-l rugase fierbinte să-i fie mereu aproape.

Din locul său, Markus îl putu observa pe contele de Thamin așezând-se alături de logodnica lui. Amândoi discutau ceva unul cu celălalt, apoi deodată el se ridicase și plecase, după cât se pare enervat.

Ea nu pare atât de fericită ca în seara în care iluzia mea a fost spulberată, se gândea Markus. Dar nu se schimbaseră doar împrejurările. Și ea devenise alta. Era ca o floare care abia s-a deschis sub soarele primăverii și trebuia să treacă peste o noapte rece. Desigur, își va reveni după acest îngheț, dar nu va mai fi niciodată ca înainte.

Jos, lângă lac, Irina se ridicase și pornise încet înapoi spre castel. În ultimele dimineți, Bodo de Thamin o însoțise mereu pe acest drum spre Vandermoor. Mersese lângă ea, așa cum ar fi urmat să fie drumul lor împreună până la sfârșitul zilelor. Și deja azi, fusese ultima dată.

Markus simți deodată un nod puternic în gât. Ochii-i deveniră umezi. Își chemă calul și-l struni înapoi spre Haltern.

Trebuie să mă obișnuiesc să trăiesc cu aceste gânduri, cu această supărare, se gândi el. Și dacă voi vedea că cel puțin ea este fericită, voi suporta totul, tot acest chin.

Pe drum spre casă, Markus întâlni un alt călăreț, care îl salută politicos, deoarece se cunoșteau de mult timp. După

câteva întrebări și răspunsuri politicoase, cum – necum, doctorul Rosenberg i se adresă deodată lui Markus cu o voce șoptită:

– Veniți de la Vandermoor? îl întrebă el, și înainte de a aștepta confirmarea lui Markus, se grăbi să continue. Mare nenorocire s-a abătut peste frumosul domeniu și peste tânăra contesă! Și-a pierdut tatăl mult prea devreme.

Markus nu vroia să discute cu nimeni despre gândurile și sentimentele sale, cel puțin în ceea ce privea castelul Vandermoor și pe Irina, așa că răspunse:

– Contesa Irina este logodită. Se va căsători după trecerea anului de doliu și ...

– Întocmai, asta spuneam și eu! îl întrerupse doctorul Rosenberg enervat. Dacă ar fi știut bătrânul conte Soliturn pe mâna cui își lasă fiica, sigur n-ar fi acceptat o astfel de logodnă.

Markus nu-și mai putu ascunde consternarea.

– Sunt cuvinte grele, nu credeți?

– Cuvintele nu pot fi încă destul de grele, replică doctorul Rosenberg. Știu dintr-o sursă întâmplătoare că deja contele de Thamin și-a arogat rolul de stăpân al moșiei și își petrece timpul la jocuri de noroc. Nu cunosc exact datoriile sale, dar și după o apreciere aproximativă s-ar fi adunat o sumă considerabilă de achitat. Și în afară de aceasta, mai știu de la o altă persoană că-i este oaspete

constant la local și din cauza mărinimiei sale încă nu l-a presat să achite datoria.

Markus strânse puternic din hățuri. Valuri de furie reci – calde îi străbătură trupul la gândul rivalului. Totuși, se stăpâni și spuse:

– Unele zvonuri sunt lipsite de adevăr și apar doar din invidie.

Doctorul Rosenberg scutură din cap.

– Tocmai dumneavoastră spuneți asta? Este imposibil! Am avut totdeauna impresia că dumneavoastră nu vă este indiferentă contesa Irina. Ca prieten al contesei ar trebui totuși să interveniți și s-o apărați de o asemenea nenorocire.

– Dacă este așa, am să mă gândesc, spuse Markus, rezervat. Deși până acum n-am avut nici o informație de această natură. Și totuși, cu ce drept aș putea să mă amestec într-o problemă atât de intimă?

– Cu dreptul unui prieten adevărat, susținu doctorul Rosenberg. Eu nu văd în orice caz cu ce drept a ajuns Thamin la castelul Vandermoor și la frumoasa contesă. Cred că bătrânul conte are partea sa de vină, deoarece n-a fost vigilent cu fiica sa.

– Asta este problema lui, răspunse Markus și se despărți de doctor cu un salut scurt. În timp ce călărea spre casă, toate aceste vești îngrozitoare începură să-l chinuiască.

Oare tot ce aflase de la doctorul Rosenberg era adevărat? Dar el nu era omul care să stea la bârfe, pur și simplu ce aude să împrăștie. Era un tip serios și se arătase de-a dreptul îngrijorat. Îi spusese pentru că-l știa apropiat de contesă.

Întreaga zi, Markus se agită tot timpul la gândul celor aflate și în cele din urmă ajunse să fie îngrijorat de soarta Irinei atât de mult, încât decise să verifice dacă într-adevăr ceea ce aflase de la doctorul Rosenberg era adevărat. Se simțea aproape răspunzător, căci promisese contelui că-i va purta de grijă Irinei.

Apelă la un detectiv cu experiență, care doar în câteva zile îi puse în mână o descriere completă a tuturor datoriilor, încât se dovedi că toate temerile se adeveriseră. Doctorul Rosenberg nu aflase decât vârful aisbergului.

***

În afară de Markus, mai exista cineva care-i purta de grijă Irinei. Era camerista ei, Roza, care o ocrotea de când se născuse. Și cum Irina nu-și cunoscuse niciodată mama, devenise omul ei de încredere, deoarece contesa știa să iubească necondiționat.

De când Irina crescuse și plecase la școală, relația între ele se schimbase puțin și Roza o privea acum pe contesă cu respectul cuvenit, dar în situațiile de excepție, nu ezita să-i dea sfaturi și uneori să se amestece chiar în lucruri mai personale. Atunci, Roza o alinta ca pe vremuri, spunându-i: "copilița mea". Așa se întâmplă și în această seară, când Irina se întinse în pat.

– Cu bărbații mereu sunt probleme, copilița mea, începu ea. Ei au nevoie de femeie și nu trebuie să-i lași prea mult să aștepte căsătoria, deoarece atunci apar probleme pe care o femeie apoi le regretă.

– De ce crezi asta? întrebă Irina, scuturând dezaprobator din cap și privind-o cu ochi mari, fără să înțeleagă nimic.

– Mă gândesc că n-ar trebui să mai amâni nunta, copiliță, spuse Roza. Chiar dacă nu s-a împlinit încă anul de doliu. Domnul conte gândește probabil la fel ca mine. S-ar putea face o nuntă simplă, deocamdată.

Irina își aminti imediat scena de pe malul lacului. Poate totuși Bodo are dreptate să dorească nunta mai repede? Ea nu se gândise până acum decât la tatăl ei decedat. Nu era oare datoria ei să se gândească și la fericirea lui Bodo? Și aceste lucruri despre care îi vorbește Roza, poate chiar Bodo s-a gândit la ele ...

I se făcu deodată teamă pentru dragostea ei, pentru fericirea în care crezuse atât de mult.

Roza o înveli și o mângâie duios pe păr.

– Noapte bună, copilița mea. Și nu lua în nume de rău că bătrâna ta Roza își permite să-ți spună astfel de lucruri.

– Nu, Roza. Irina îi luă mâna și o strânse cu dragoste. Știu că nu-mi vrei decât binele, iar eu înțeleg atât de puțin din viață. Mă voi gândi la toate astea.

– Așa să faci, îngerul meu, mai spuse Roza. Când părăsi camera contesei, zâmbi mulțumită că-și sfătuise copilița.

Irina dormi prost în noaptea care urmă și avu chiar un vis foarte ciudat, doar că dimineața nu putu să și-l amintească. Știa doar că s-a trezit cu o teamă îngrozitoare, deoarece se întâmplase ceva înspăimântător.

Ce vis prostesc! se gândi ea. M-am speriat singură, fiindcă m-am culcat cu gândul la ciudățeniile Rozei. Atâta timp cât lebedele sunt pe lac, la Vandermoor nu se poate întâmpla nici o nenorocire.

Se îmbrăcă totuși în grabă și alergă înainte de micul dejun jos, la lac, pentru ca acolo, lângă lebede, să-și înfrângă teama ei nestăvilită.

Dar când ajunse pe malul lacului, lebedele nu se vedeau nicăieri. Doar un pâlc de rațe înotau la o oarecare depărtare, aproape de insulița cu micul adăpost de pe ea.

Irina le strigă, dar lebedele nu se zăreau nicăieri, deși știau că acest semnal însemna că vor primi de mâncare. Dar în această dimineață, nici o lebădă nu se vedea și nu venea

înotând spre mal. Oricât se strădui Irina să le găsească, cu cele mai bune intenții, păsările nu fură de găsit.

Alergă în jurul lacului și le strigă mereu, dar lebedele nu-și făcură apariția. Irina refuza să înțeleagă. Nedumerită, se așeză totuși pe locul ei favorit și rămase o bună bucată de timp, așteptând ca lebedele să apară. Spera încă să se trezească din acest coșmar și din clipă în clipă favoritele ei să vină să ciugulească din palmă bucățele de pâine.

Puternic tulburată, Irina se întoarse după mai bine de o oră la castel. Benton o privi îngrijorat.

– Nu vă simțiți bine, contesă? se interesă el.

– Lebedele, Benton! strigă ea. Au dispărut lebedele!

– Lebedele? Benton cunoștea povestea lor și înțelese imediat tulburarea contesei. Dar e imposibil!

– Așa am crezut și eu, spuse Irina. Le-am căutat peste tot. Au plecat. Au plecat lebedele! Simți ca o slăbiciune, și fu gata să cadă din picioare.

Benton o conduse repede spre un fotoliu.

– Am să mă interesez imediat, promise Benton.

Atunci, apăru Bodo.

– Lebedele, Bodo! strigă Irina agitată, se ridică și se aruncă la pieptul lui. Au dispărut lebedele!

– Cum? făcu el mirat. Unde trebuie să fie? Doar tot timpul au fost pe lac. Sigur încă nu te-ai trezit din somn, când ...

– Nu, nu! îl întrerupse Irina agitată. Au plecat! Le-am căutat îndelung. Nu mai sunt pe lac, au plecat!

Bodo știa desigur că nu mai sunt. Aștepta scena asta dis-de-dimineață, deși întâmpinase oarecare greutăți la răpirea lor și acțiunea trebuise să înceapă încă din cursul nopții. Acum, lovitura fusese dată.

– Nu pot fi așa departe, încercă el s-o liniștească pe Irina. S-au obișnuit să vină la mâncare și se vor întoarce.

– Dar n-au părăsit lacul niciodată, se opuse Irina. Niciodată în atâția ani!

– Ei bine, spuse Bodo. Atunci, vom merge să le căutăm. Benton, te rog să te interesezi.

– Desigur, domnule conte. Imediat, se grăbi Benton să-l asigure.

Bodo își așeză brațul pe umerii Irinei.

– Ai să vezi, totul se va lămuri. Mâine, lebedele vor fi din nou pe lac. Și referitor la ce spune cronica acestui castel despre lebede, părerea mea este ... râse el ... că n-are nici o semnificație. Cu asta nu merită să-ți spargi capul. Astfel de povești nu mai crede nimeni în secolul nostru.

– Tatăl meu credea în asta, îl contrazise Irina. Altfel nu mi-ar fi atras atenția să am grijă de lebede.

– Tatăl tău era un om bătrân și în ultimele sale clipe de viață, probabil era deja ...

Irina îi puse un deget pe buze lui Bodo.

– Te rog, să nu spui niciodată ceva nedrept despre tatăl meu! îi strigă ea pe neașteptate, iar ochii ei străluciră de mânie, așa cum Bodo nu văzuse încă până acum.

– Bine. N-am gândit nimic rău, spuse el încercând s-o liniștească. Vrei să jucăm o partidă de șah? Asta te-ar putea calma.

– Acum? Irina scutură din cap și-i spuse cu ton de reproș. Cred că nu-ți dai seama ce s-a întâmplat.

Bodo își încreți fruntea.

– Doar nu vrei să stai să bocești întreaga zi din cauza unor lebede proaste?

– Câteodată mi se pare că n-ai pic de inimă în piept, îl apostrofă Irina și-i întoarse spatele.

Bodo își aminti de scrisoarea care sosise cu poșta de dimineață și se apropie de contesă, s-o liniștească.

– Iartă-mă, îngerul meu, o rugă el. Sunt puțin nervos. această lungă așteptare a căsătoriei noastre este peste puterile mele. Apoi o sărută. Chiar nu mă înțelegi? Te văd în fiecare zi, trăim sub același acoperiș și ...

Irina își aminti explicațiile Rozei din seara trecută.

– Poate dispariția lebedelor este un semn că dragostea noastră este în pericol? continuă Bodo imediat. Trebuie să ne căsătorim și să fim fericiți, așa cum visam anul trecut. Sunt sigur că lebedele se vor întoarce la Vandermoor.

Irina îl aprobă și-l lăsă s-o sărute cu pasiune.

– Da, cred că ai dreptate. Nu trebuie să mai așteptăm atât de mult cu nunta. Vom face invitațiile, astăzi chiar, decise ea.

Bodo mulțumi cerului pentru ideea lui genială cu lebedele, deși se feri să-și manifeste prea tare bucuria.

– Nu va fi desigur decât o mică sărbătoare, spuse el. Iar tatăl tău va fi prin spiritul său în mijlocul nostru, pentru a ne încuviința unirea. Porni pe trepte spre camera sa. În jumătate de oră, vin să te iau. Apoi vom merge în oraș la oficiul stării civile, spuse el și înainte de a se despărți o sărută fierbinte ca în prima seară împreună, atunci, în grădina de iarnă. Irina nu se mai opuse sărutării lui. Acum reflecta. Părea că se trezise dintr-un somn adânc. Fericirea din primele zile se întorsese în inima sa.

– Cum este posibil? se gândea ea, în timp ce se schimba. Lebedele au părăsit Vandermoor și eu am devenit așa deodată fericită.

Pe drum spre oraș stătuse strâns lipită de Bodo și tăcuse. El îi ținuse mâna și-i săruta din când în când vârfurile degetelor. Când privirile li se întâlneau, se cufundau adânc unul în inima celuilalt.

Bodo considera că-și atinsese scopul. În zece zile, contesa Irina de Soliturn va deveni contesa de Thamin. Și aceasta va schimba raporturile de proprietate la castelul Vandermoor. În sfârșit, va deveni bogat și independent.

Capitolul 8

Bodo era acum atât de sigur de acest lucru, încât o trimise pe Irina singură cu mașina înapoi la Vandermoor, pentru ca el să-și poată reglementa în liniște problemele financiare.

– Mă întorc repede, inima mea, mai spuse el Irinei la despărțire. O sărută fierbinte, încât Irina se topi toată. Pe curând, iubito! îi promise el.

Irina nu observă licărirea ciudată din ochii lui și nici nu putu citi zâmbetul satisfăcut de pe buzele lui, când Bodo rămase privind în urma mașinii. Ea nu realiză că Bodo căuta drumul cel mai rapid pentru a ajunge la bani. Că nu dorea decât să obțină cea mai rapidă programare la oficiul stării civile, pentru ca așteptarea să nu dureze mai mult de două săptămâni și să nu trebuiască să ia vreo măsură importantă

în ultimul moment. Dorea să se asigure că toate chitanțele scadente ale datoriilor nu vor ajunge între timp la castel.

Irina ședea cu ochii aproape închiși pe perna din spate a vechii limuzine a castelului și visa la fericirea sa viitoare, care fusese atâta timp sfărâmată în mii de cioburi.

La castel o aștepta însă un oaspete.

– Markus? Râse fericită la vederea tânărului baron și-i întinse mâna. Ce frumos că ați venit chiar astăzi la noi. Dumneavoastră trebuia să fiți primul care să aflați că mă voi căsători în curând. Nunta mea va avea loc în zece zile. Vă rog să fiți unul din martorii cununiei noastre; în calitate de cel mai bun prieten, nu mă puteți refuza.

Markus se albi la față ca varul.

– Nu! tună el. Nu, este imposibil! N-am venit întâmplător aici, am venit să vă spun ceva ce vă va întrista foarte tare contesă, ceva ce vă va opri să vă căsătoriți cu Bodo de Thamin.

Irina îl privi neîncrezătoare.

– Nimic nu mă poate opri să mă căsătoresc cu Bodo, răspunse ea rece. Și dacă nu vreți să fiți martorul meu, ridică ea din umeri, atunci e bine că știu și voi căuta un alt prieten care mă va însoți la acest ceremonial al dragostei.

– Dar, contesă Irina, nu vă dați seama că această căsătorie vă va duce la decădere! o avertiză Markus. Dumneavoastră nu știți cine este Bodo de Thamin cel

adevărat. El își dorește doar banii dumneavoastră. Credeți-mă!

Irina își strânse buzele în gest de refuz și i se adresă tăios:

– Nu cred nimic din ce-mi spuneți. Nici un singur cuvânt. Doar invidia vă face să spuneți astfel de lucruri. Deși de la dumneavoastră mă așteptam cel mai puțin să-mi arătați un astfel de caracter. Plecați, vă rog, imediat!

– Dar am promis tatălui ... încercă Markus să se apere.

– Tatăl meu m-a logodit cu Bodo de Thamin, deoarece este fiul celui mai bun prieten al său. Trebuie că l-a cunoscut mai bine ca dumneavoastră, așa gândesc, îl întrerupse Irina cu convingere. Plecați, vă rog! repetă ea.

Markus își plecă învins capul. Își dădu seama că nu poate face nimic. Începuse greșit explicația.

Acum se afla în cea mai proastă lumină în fața Irinei, care oricum îi spusese că nu-l crede, deși putea să-și susțină cu dovezi acuzațiile.

– Bine, atunci ... spuse el mai mult pentru sine. Vă las. Totuși, dacă veți avea nevoie de un prieten adevărat, vă stau la dispoziție. Și nu uitați că am rămas același din totdeauna! Markus nu mai aștepta reacția Irinei și părăsi încăperea. Se întoarse la Haltern, cu conștiința împăcată că făcuse ce trebuia și imploră cerul să găsească altă cale de a-i deschide Irinei ochii.

Bodo nu se întoarse așa curând la Vandermoor, cum îi promisese Irinei.

Apoi, după-amiază târziu, contesei i se anunță un alt vizitator. Era doctorul Rosenberg, un vechi prieten al tatălui său. De la el află Irina ceea ce nu putuse Markus să-i spună. Dar nici pe el Irina nu vru să-l creadă. Îl goni și pe el la fel ca pe Markus.

După aceste discuții, nu putea însă trece așa de ușor peste acuzațiile care i se aduseseră lui Bodo. Îi aștepta revenirea la castel plină de nerăbdare și cu fiecare jumătate de oră care trecea fără ca el să se fi întors, creștea în ea neliniștea și îndoiala privind garanția căsătoriei și dragostei lui.

Abia seara târziu Bodo își făcu în sfârșit apariția. Avea ochii sticloși și o răsuflare greoaie, iar costumul său era serios șifonat. Când o văzu pe Irina, afișă un zâmbet fericit.

– Ești încă trează, porumbița mea? Ce curajoasă ești! Întotdeauna e un gest frumos să-ți aștepți iubitul! reuși el cu greu să articuleze.

Irina își dădu seama că e beat. Și în afară de asta, împrăștia în jurul său o dâră de parfum dulceag și deodată realiză la ce se referise Roza, când îi vorbise de pericolele dragostei.

– Bodo! șopti ea uluită, deoarece până atunci nu-l văzuse niciodată astfel. Bodo!

El râse dur și-o prinse brutal de umeri.

– Nu mă privi așa. Am întâlnit niște prieteni vechi. Am băut împreună un pahar – poate unul prea mult. Este așa de rău?

Irina încercă să-și înghită nodul de plâns care i se ridicase fără să vrea din stomac până în gât.

– A fost cineva pe aici care a spus lucruri rele despre tine, aruncă ea, pentru că nu mai putea suporta să tacă. Lucruri pe care tata sigur nu ți le-ar fi admis.

Bodo râse din nou, de această dată cu un râs sinistru.

– Tatăl tău? Scutură neîncrezător din cap. Nu pot crede asta. El a plătit deja o dată toate datoriile mele și a avut multă înțelegere pentru comportamentul meu. A fost și el odată tânăr și sigur n-a fost un înger.

Irina rămase blocată.

– Nu vorbi așa despre tatăl meu, șopti ea cu ultimele forțe.

Bodo nu-și dădu seama că în starea sa de beție distrusese totul, tot ce construise cu atâta viclenie. O luă pe Irina despotic în brațe și o strânse la pieptul său.

– Nici un bărbat nu suportă să trăiască sub același acoperiș cu o femeie atât de rece, tună el și o învălui în aburul respirației sale greoaie, încât ea se strădui din răsputeri să se îndepărteze. Și ce altceva s-a mai întâmplat? Am făcut datorii la joc, așa e. Dar pentru un domeniu ca

Vandermoor, aceste datorii sunt neînsemnate. Oricum, în câteva zile voi fi stăpân la Vandermoor ...

– Nu! strigă de această dată Irina. Nu, nu! strigă ea cu putere și se trase atât de repede înapoi, încât fu foarte aproape să-și piardă echilibrul. Niciodată! Se repezi spre ușă și în clipa următoare ieși afară.

Abia cum realiză Bodo ce făcuse. Își dădu seama că a distrus totul și vru s-o ajungă din urmă pe Irina, dar în ușă apăru Benton.

– Conte de Thamin, am primit însărcinarea să vă fac bagajul și să vă pregătesc mașina, spuse el într-o astfel de manieră, încât Bodo n-avu nici o îndoială asupra seriozității privind alungarea lui din castel.

***

Bodo încercă zadarnic să vorbească cu Irina. Ea îi interzise accesul în castel și-i înapoie prin Benton toate cadourile pe care i le făcuse pe perioada logodnei. În plus, îi completă un cec cu care să-și achite toate datoriile pe care le făcuse.

Acum, Bodo știu că nimic nu mai putea fi schimbat. Putea să-și smulgă urechile de furie, deoarece fusese atât de

aproape să-și atingă scopul și stricase totul singur, prin limbuția sa la beție.

În dimineața următoare, Irina observă de la o fereastră când Bodo părăsea castelul și se urca în mașina lui roșie. Din ziua în care tatăl său plecase de lângă ea, nu se mai simțise atât de nenorocită. Simțea că mai bine ar fi murit.

Ploua torențial, de parcă și cerul ar fi plâns dragostea ei pierdută.

Irina urmări mașina până când aceasta părăsi domeniul Vandermoor. Dar nici atunci nu-și părăsi locul de la fereastră. Mii de gânduri îi treceau prin cap. Fusese oare prea dură cu Bodo? Era oare vina ei că el decăzuse? N-o avertizase oare Roza cu câteva zile înainte? Nu-i arătase chiar tatăl ei înțelegere și acceptase să-i plătească datoriile? Dragostea nu înseamnă să poți ierta totul? O veche zicală îi străpungea inima: "A fi îndrăgostit, înseamnă să nu trebuiască niciodată să fii rugat să-ți ceri iertare".

Nu-l iubea destul, pentru a-l ierta? Oare nu avea dreptul Bodo de a primi încă o șansă? Nu a insistat el mereu să grăbească nunta? Avusese oare dreptul să-l alunge, când el probabil dorise să-i ceară iertare?

Irina ajungea de fiecare dată la convingerea că făcuse totuși o greșeală fatală. Chemă limuzina castelului, se așeză la volan și porni în goană după automobilul închiriat de Bodo spre oraș.

Trebuie să-l ajung! își impuse ea cu hotărâre. Trebuie să-i acord încă o șansă, să poată face totul mai bine. Trebuie să dau dragostei noastre o șansă!

Copacii de pe aleea castelului îi atingeau cu crengile geamurile mașinii, iar drumul de țară se pierdea rapid sub radiatorul mașinii, ca o bandă cenușie din cauza vitezei. Irina gonea cu mâinile lipite parcă de volan și cu capul aplecat în față, deoarece ploaia furioasă îi îngreuna vederea.

Deodată, anvelopele pierdură contactul cu drumul ud. Automobilul își pierdu direcția și derapă; oricât încercă Irina, volanul n-o mai asculta, totul trosnea și părea că se desface în bucăți în jurul ei. Simți o lovitură puternică, fu aruncată din scaun și apoi pentru ea totul se cufundă în noapte.

***

– Ei, în sfârșit v-ați revenit, spuse o voce străină.

Irina auzise cuvintele, era însă prea obosită pentru a putea să răspundă. Adormi din nou și când se trezi, Markus de Haltern era la picioarele patului ei. Îl recunoscu imediat, deși se mira de ce a venit la patul ei.

– Aveți dureri? o întrebă el.

Irina vru să ridice capul de pe pernă, dar o străpunse o durere atât de puternică, încât în aceeași clipă scoase un strigăt și simți nevoia să închidă din nou ochii.

– Nu vă mișcați, spuse Markus, ați suferit o comoție cerebrală. Brațul dumneavoastră este rupt și câteva coaste au fost strivite.

Atunci își aminti Irina de cursa ei nebunească.

– Ați avut un accident care ar fi putut să vă coste viața, spuse Markus. Doar printr-o minune ați scăpat.

Irina nu-i mai asculta cuvintele. Se gândea doar la Bodo, pe care-l alungase din castel deoarece o mințise și o înșelase. Oare accidentul fusese un semn al sorții? Nu trebuia să-l mai întâlnească pe Bodo?

– Îmi pare tare rău că ne vedem în situații atât de tragice, contesă Irina, îl auzi ea pe Markus. Apoi, acesta îi luă mâna într-a sa. Aș fi vrut să vă feresc de această dezamăgire.

Irina se rușină în fața lui, deoarece el știuse întreaga ei nenorocire. Probabil că mai știau și alți oameni în afara lui și a doctorului Rosenberg, cum o mințise Bodo. Poate chiar râdeau de ea și sigur existau și voci care să se bucure.

– Lăsați-mă! strigă ea. Plecați, și să nu-mi mai apăreți în cale. Nu vreau să vă mai văd niciodată!

Markus se uită uluit la ea. Se așteptase ca ea să recunoască adevărul; că el a vrut să-i fie un prieten bun și a

dorit doar s-o ferească de necazuri, și ce primise drept răspuns?

– Dar, contesă Irina! Am venit din grijă pentru dumneavoastră. Aveți nevoie de oameni care să vă îngrijească și să vă ocrotească, continuă el hotărât.

– N-am nevoie de nimeni! spuse ea printre dinți. Cu atât mai puțin am nevoie de compătimirea dumneavoastră. Plecați din ochii mei! Vreau să fiu singură! Complet singură! N-auziți ce spun? Vocea i se înecă. Închise pleoapele pentru a-și stăpâni lacrimile, ca Markus să nu le vadă.

Mai întâi rămase pe loc, derutat, deoarece nu înțelegea reacția Irinei. Apoi, deoarece ea nu mai deschise ochii, se retrase și închise încet ușa în urma sa. Spera atât de mult ca Irina să-l cheme înapoi, dar ea tăcea cu încăpățânare. Așa că nu-i rămase altceva de făcut decât să plece.

***

Irina știa cât de nedreaptă fusese cu baronul, dar nu putuse face altfel. Îi ura pe toți cei care știau de nenorocirea ei. Se ura chiar pe ea însăși pentru că-și dăruise inima unui om care n-o merita.

Nu-și va putea ierta asta niciodată.

A durat destul de mult până când Irina avu voie să părăsească spitalul și să se întoarcă la Vandermoor. Grânele crescuseră mari și așteptau recoltatul. Parcul îi devenise străin, iar pe lac înota doar o pereche de rațe. Despre lebede nu auzise nimeni nimic.

Benton o primi pe Irina cu un buchet mare de flori și toți angajații se adunaseră în hol s-o salute.

Irina le mulțumi cu un surâs trist și obosit și se retrase imediat. Roza se îngrijea de ea cu toată dragostea, dar Irina o goni și pe ea, dorind să rămână singură. Orice cuvânt i se părea prea mult.

Amintirea celor petrecute înainte de accident o apăsa încă, și nu se putea bucura nici măcar de întoarcerea acasă.

Ar fi fost mai bine dacă după accident n-aș mai fi rămas în viață, se gândea întruna. Ce să fac acum cu zilele mele? Totul e cenușiu și pustiu, nimic nu mă mai bucură. N-am decât amintiri triste și nici o speranță într-un viitor mai bun.

Pe seară, doctorul Steiger îi făcu o vizită. Irina îl rugă să-i dea un somnifer. El simți însă încotro duc gândurile contesei și-i făcu o injecție.

– După ce veți dormi liniștită prima noapte, vă veți simți sigur mai bine, o încurajă el. Depresia după părăsirea clinicii este un lucru perfect normal. Schimbările datorate

șocului prin care ați trecut constituie un efort mare, atât pentru corp cât și pentru psihic. Iar somnul este cel mai bun mijloc contra acestor stări de epuizare.

Irina dormi adânc întreaga noapte și într-adevăr în dimineața următoare se simți mult mai bine, mai odihnită și mai puternică decât cu o zi înainte. Dar spre prânz, când apăru în hol, o aștepta o veste rea. Administratorul domeniului Vandermoor dispăruse peste noapte. Nu luase doar banii de salarii ai oamenilor, ci după cum arătau primele cercetări, falsificase și bonuri, iar în ultimele luni sustrăsese aproape un sfert de milion.

Irina era gata să leșine. Neajutorată, se uita de la unul la celălalt. Nu știa ce trebuie să facă și murmura distrusă:

– Nu se poate! Nu este posibil! Nu înțeleg de ce a făcut așa ceva? E angajat de atâta vreme la Vandermoor, și tata avea deplină încredere în el. De ce și-a schimbat brusc caracterul?

Benton propuse să anunțe poliția și să-l prindă pe fugar.

Irina aprobă și apoi se retrase în camera de lucru a tatălui ei. Plină de disperare, se așeză în fața măsuței de scris, să-și poată descărca sufletul. Își ascunse fața în mâini și plânse până când auzi ciocănind la ușă și Benton își făcu apariția.

– Iertați-mă, contesă. Străduiți-vă să vă ștergeți lacrimile. Contele de Thamin este la telefon. Doriți să-i vorbiți?

Bodo! se gândi Irina. Chiar acum? Asta nu poate fi doar o întâmplare.

L-am alungat pentru că avea datorii la joc, și acum după ce m-a înșelat atâta. Sigur nu se va întoarce să rămână conte de Vandermoor.

– Am să vorbesc, Benton, decise ea și încercă să spere. Aproape fără să respire, și cu inima bătând să-i iasă din piept, aștepta acum să audă vocea lui Bodo.

– Alo, spuse acesta, Irina? La auzul vocii lui, inima ei începu să bată nebunește. Simțea că cele două vorbe îi treziseră la viață toate ceasurile de fericire pe care le trăiseră împreună.

– Bodo, oftă ea. Bodo!

– Da, eu sunt, răspunse el. Presupun că știi deja. Dacă nu, vei afla astăzi mai mult ca sigur. Cineva ți-a furat bani mulți și asta îți dă dreptul ... Vreau doar să spun că nu mi-am luat decât partea mea și îți mulțumesc pentru ei. Și înainte de a chema poliția, ar trebui să te gândești cât de tare ne-am distrat de o gâscă mică și atât de proastă, care a putut fi înșelată atât de ușor.

Irina rămase ca împietrită. Înainte de a putea răspunde ceva, telefonul fusese închis. Bodo întrerupsese convorbirea.

Era un coșmar sau realitate? Irina încerca încă uluită să audă ceva în receptor; îl puse din nou la ureche, se uită la el, dar legătura fusese întreruptă.

Câtă batjocură era în vorbele lui Bodo! Îi sunau mereu și mereu în urechi, și-și dădea seama că în mare măsură avea dreptate; se înșelase de două ori. Putea fi în același timp compătimită sau luată în bătaie de joc. Ambele variante erau la fel de motivate. Iar cercetările polițiștior urmau să facă și mai multă vâlvă. Ar fi trebuit să răspundă la o serie de întrebări incomode.

Dar putea acum să revoce chemarea polițiștilor? Putea invoca pur și simplu că s-a înșelat? Poate se mai putea recupera ceva din banii pe care-i luase administratorul?

Scoase din sertarul mesei de scris tabloul tatălui său, care se afla acolo de la moartea acestuia, și-l privi întrebătoare.

– Ce să fac? șopti ea. De ce ai plecat așa de timpuriu de lângă mine? De ce m-ai lăsat fără un prieten adevărat?

Apoi își aminti de Markus de Haltern. Cu siguranță, ar fi putut s-o apere măcar de unele din toate aceste necazuri. Poate i-ar fi și acum de ajutor, dar tocmai lui nu-i putea cere sprijinul, dacă mai avea o scânteie de mândrie. Îl dezamăgise și de atâtea ori, se purtase foarte urât cu el. Ar fi fost ultimul de la care ar fi cerut ajutor.

Și cine i-a mai rămas? Doctorul Rosenberg? Fusese și el prieten cu tatăl ei și deși nu-i promisese ajutorul, încercase să-i aducă la cunoștință adevărul, dar și pe el îl alungase.

Ar putea obține măcar un sfat, dar de la cine?

Ridică fotografia tatălui său și o puse la locul ei de odinioară.

Mâine, am să încerc să vorbesc cu doctorul Rosenberg, poate mă va ierta. Astăzi este o zi îngrozitoare, încât fără îndoială nu voi reuși să fac nimic.

Capitolul 9

Doctorul Rosenberg află ultimele vești despre cele întâmplate la Vandermoor și își programă o vizită pentru după amiază târziu la Irina de Soliturn. O ascultă cu luare-aminte și încercă s-o înțeleagă și s-o liniștească. Și după cum se aștepta, Irina îl rugă s-o ajute. Și el avea o propunere pentru contesă.

– Recolta de păioase se va strânge în următoarele zile; până va fi vândută și banii vor intra în bancă, puteți lua un credit. Acesta vă va fi acordat cu siguranță în contul recoltei, nu este nici o problemă. Cred că puteți încerca să aranjați chiar acum lucrurile. Iar eu mă voi interesa pentru un nou administrator, îi promise doctorul. El va pune toate la punct. Trebuie doar să-mi promiteți că nu veți intra în panică.

Nu uitați niciodată că am fost prieten cu tatăl dumneavoastră.

– Nu, cum să uit așa ceva? Îi strânse mâna cu căldură. Mulțumesc, mulțumesc din inimă! Un prim zâmbet apăru pe buzele Irinei.

Doctorul Rosenberg să gândi că Markus de Haltern încă o mai iubea pe contesă. Era foarte surprins că cei doi nu reușeau deloc să fie împreună.

"Trebuie să fie bine până la urmă", își răspunse el acestor gânduri.

– Sunt sigur, totul se va rezolva cu bine.

Ultimele cuvinte fură însoțite de un fulger puternic urmat imediat de un tunet asurzitor. Irina și doctorul Rosenberg tresăriră, speriați. Amândoi întoarseră privirea aproape în aceeași clipă spre fereastră, căci afară începuse o ploaie în ropote. Tună din nou și pietricele de grindină începură să bată cu zgomot în fereastră. Furtuna se înverșuna parcă din ce în ce mai tare. Se întunecase și grindina zornăia în pervazul ferestrei.

– În mijlocul verii, așa o vreme! exclamă doctorul Rosenberg privind în continuare spre fereastră. Acum urmează un trăsnet!

Așa ceva n-am mai văzut în ultimii zece ani. Ce furtună! Era complet tulburat.

Irina se scufundase tremurând în fotoliu.

Furtuna, se gândea ea, această vreme neașteptată va distruge toată recolta. Nu va rămâne nimic. Voi pierde totul. De când lebedele au părăsit lacul, nenorocul nu mai părăsește castelul Vandermoor. Povestea din cronica domeniului Vandermoor s-a adeverit.

Doctorul Rosenberg stătea în fața ferestrei și se gândea la același lucru. Și el știa că această grindină putea să însemne sfârșitul castelului Vandermoor.

După o jumătate de oră, cerul era din nou senin. Norii cei negri dispăruseră, ca și cum o mână magică i-ar fi îndepărtat, iar soarele înveselea natura aruncând pe cer un curcubeu de toată frumusețea.

Doctorul Rosenberg și contesa porniră călare spre câmp și ceea ce presupuseseră, se întâmplase. Toată recolta de păioase era culcată la pământ. Spicele fuseseră în cea mai mare parte distruse. Paiele nu puteau decât să fie îngropate.

Optimismul doctorului Rosenberg dispăruse, iar Irina nu putu decât să-și plângă încă o dată nefericirea.

În zilele următoare, încercă să-și facă o imagine generală asupra averii sale și asupra pierderilor suferite. La Vandermoor, totul arăta rău. Doar o minune ar mai fi putut schimba lucrurile. Dar cum să mai speri în minuni, dacă până și lebedele părăsiseră lacul, deoarece presimțiseră nenorocirea?

Săptămânile care urmară arătau tot mai clar că sfârșitul istoriei castelului Vandermoor se apropie. Irina trebui să constate din zi în zi că fără un ajutor corespunzător nu este în stare să administreze domeniul, că nu poate împiedica în nici un fel adâncirea crizei în care intrase, iar Vandermoor nu aștepta decât să i se pună lanțurile.

Până în primăvara următoare, Irina reușise să aducă domeniul într-o stare atât de precară, încât îi lipseau și mijloacele necesare însămânțării. Toate veniturile anului trecut fuseseră aproape nule, un deficit enorm la întreținerea castelului, costurile cu administrarea și întreținerea clădirii, ca și veniturile angajaților și muncitorilor din câmp crescuseră.

Irina se îngropase în datorii până peste cap și după ce culese prima recoltă, îi fu foarte clar că nu va putea plăti decât ceea ce este foarte urgent, iar fantoma câștigului se îndepărta din ce în ce.

Markus de Haltern încerca pe ascuns s-o ajute, atât cât putea. Îi rugă pe bancheri să-i mai acorde credite Irinei. Dar ajutorul lui nu era decât o picătură peste o piatră încinsă.

Vandermoor nu mai putea deveni o proprietate profitabilă decât dacă venea un alt investitor.

Markus de Haltern se gândea zi și noapte cum ar putea s-o rețină pe Irina în locul ei natal, să nu fie nevoită să părăsească locurile ei dragi. Licitația nu mai putea fi

împiedicată și pentru ca Vandermoor să nu cadă în mâini străine, trebuia să-și asume riscul să crească prețul proprietății. Doar așa putea fi sigur că Irina nu va fi obligată să-și părăsească locurile natale.

Pentru a crește prețul proprietății, trebuia însă să facă cel mai mare sacrificiu pe care și-l putea permite. Să-și vândă propriul domeniu și cu banii obținuți să poată salva căminul Irinei.

Decizia nu era deloc ușoară, căci și el se simțea foarte legat de aceste locuri pline de amintiri. Iubea fiecare piatră și fiecare arbust de pe pământul său. De când luase domeniul Haltern, reușise să-l dezvolte cu multă trudă și cu administrare pricepută. Trebuia să renunțe la toate acestea, dacă vroia să salveze pentru Irina domeniul Vandermoor.

***

În fața atâtor greutăți, Irina se resemnase. Privea apatică tot ce se petrecea la Vandermoor. Evaluatorii veniseră și cercetau castelul, totul era răscolit pentru pregătirea licitației.

Doctorul Rosenberg o sfătuise să-și pregătească bagajele și să fie gata de drum. Irina însă, încă nu se putea decide.

– Încotro să plec? întreba ea tristă. Oriunde aș fi, mă voi gândi la Vandermoor. Trebuie să rămân și să supraviețuiesc, cât de jos voi ajunge, nu pot face altceva.

Ce ar mai fi putut spune doctorul Rosenberg în fața unui astfel de argument? Și în afară de aceasta, el știa că în ciuda oricărei rațiuni, Irina încă spera într-o minune. De mai multe ori pe zi mergea jos la lac și privea cu speranță și emoție dacă totuși lebedele nu s-au întors. Dar lebedele nu veniseră înapoi.

Două zile înaintea deschiderii licitației, Irina primi vizita notarului, care patronase deja în timpul vieții tatălui său toate evenimentele oficiale. El îi comunică informația că în ultima clipă a apărut un cumpărător pentru Vandermoor care vrea să preia toate datoriile, îi oferă dreptul de a ocupa aripa stângă a castelului, și-i plătește de asemenea o rentă anuală care să-i asigure o viață fără griji.

Irina îl privi neîncrezătoare.

– Vreți să spuneți că licitația nu va mai avea loc și proprietatea va fi a unui singur om?

– Nu numai asta, răspunse notarul. Dumneavoastră nu veți fi obligată să părăsiți domeniul, veți putea trăi și în continuare ca până acum, căci noul proprietar nu va locui aici. În plus, vă va fi asigurat viitorul, ceea ce dacă ar fi avut loc licitația, cu siguranță nu s-ar fi întâmplat. Interesul pentru Vandermoor nu este prea mare. Trebuie să luăm în

considerare că proprietatea ar putea trece în alte mâini sub valoarea sa și după achitarea datoriilor, pentru dumneavoastră n-ar mai fi rămas nimic. Dacă îmi permiteți să vă dau un sfat, acceptați această ofertă.

– Și cine este inimosul cumpărător? întrebă Irina.

– Despre asta nu vă pot spune din păcate nimic, răspunse notarul. Pot doar să vă asigur că este vorba de o ofertă foarte serioasă, iar cumpărătorul îmi este cunoscut ca un om de onoare și de încredere.

– Am să mă gândesc, spuse Irina, dar notarul scutură dezaprobator din cap.

– N-aveți timp să vă mai gândiți contesă, replică el. Am pregătit totul pentru semnătura dumneavoastră. Dacă nu sunteți pregătită să semnați acum, nu mai pot opri licitația. Atunci, totul își va urma cursul.

Ca notar, n-am voie să vă dau sfaturi, dar trebuie să vă atenționez că licitația ar putea să vă aducă mari dezavantaje. În afară de aceasta, nu vă pot asigura că nu vor apărea oferte neserioase.

– Nu, n-aveți dreptul să faceți asta, răspunse Irina. Privi spre fotografia tatălui său, care se afla pe măsuța de scris, și căzu pe gânduri.

Dacă ai fi trăit, Vandermoor n-ar fi ajuns în starea asta, se gândi ea cu tristețe.

– Semnez, spuse contesa, decizându-se.

Cineva care s-a gândit că aici trăiesc oameni, a cărui inimă bate pentru Vandermoor, nu poate fi un om rău.

Notarul râse și-i întinse contractul pentru semnătură.

– Nu e rău, nu, chiar nu e deloc un om rău.

– Și când trebuie să mă mut în aripa stângă a castelului? se informă Irina după ce toate formalitățile fuseseră îndeplinite.

– Deocamdată, totul rămâne așa cum este, răspunse notarul. Veți primi în curând vești de la mine. Îi strânse mâna și o asigură din nou. Mă bucur pentru dumneavoastră că nu va trebui să părăsiți Vandermoor. Și acum, nu vă mai faceți griji pentru viitor. Dacă totuși aveți vreo problemă, vă puteți adresa mie cu deplină încredere. Voi avea grijă să reglementez totul pentru dumneavoastră.

Irina rămase cu un sentiment de nedumerire. Pe de o parte se bucura că nu mai trebuia să părăsească domeniul Vandermoor și va fi scutită de-acum de griji, pe de altă parte, în ciuda cuvintelor liniștitoare ale notarului asupra viitorului ei, avea totuși îndoieli. După toate dezamăgirile pe care le trăise în ultimii ani, nu-și permitea să creadă în ajutorul dezinteresat al unui străin.

***

La castelul Vandermoor, viața își urma cursul obișnuit. În câteva zile după ce Irina semnase contractul, primi de la notar o scrisoare. El îi comunica efectuarea transcrierii proprietății în cartea funciară și o mai înștiința că până la primirea dispoziției, care s-ar putea să dureze circa două luni, nu se impune mutarea contesei în aripa stângă a castelului.

Irina citi din nou scrisoarea, deoarece găsea formularea cel puțin ciudată, deși primise cu plăcere vestea de a rămâne în mediul ei obișnuit, dar dacă noul proprietar așa dorea!

Cu excepția notarului, doar puțini oameni știau cine este noul proprietar al domeniului Vandermoor și fuseseră obligați să tacă.

Markus de Haltern dorea să rămână necunoscut până când ar fi putut recâștiga dragostea Irinei, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le făcuse pentru ea. Mai întâi, ar fi trebuit să afle ce sacrificiu făcuse, renunțând la casa și la domeniul ridicat cu mâinile și cu forțele sale.

Și pentru a o face să creadă că norocul s-a întors la Vandermoor, se gândi că ar fi bine să aducă din nou lebede pe lacul din parc. Luase deja câteva contacte, când noul administrator de la Vandermoor se anunță la el, seara târziu, și-i spuse că unul din grădinarii castelului îi povestise foarte spășit că știa precis cum au dispărut

lebedele. I se oferiseră foarte mulți bani, dacă îndepărtează lebedele, și pentru că era obișnuit cu ele, n-avusese prea mare dificultate să ducă acțiunea la îndeplinire.

– Și cine i-a cerut acest lucru? vru să știe Markus, după ce află întreaga poveste cu lebedele.

– Un bine cunoscut conte de Thamin, care a fost mai de mult logodit cu contesa, răspunse administratorul.

– Thamin? Markus scutură neîncrezător din cap. De ce ar fi făcut așa ceva? Trebuie să mă gândesc bine la acest lucru. Sunt ani, de atunci. Important este să aflăm unde sunt lebedele. Presupun că probabil le-a vândut. Le voi răscumpăra indiferent cu ce preț. Lebedele trebuie să se întoarcă la Vandermoor și totul va reveni la normal.

– Deci, și dumneavoastră credeți această poveste, despre care toți oamenii de pe moșie vorbesc? întrebă surprins administratorul.

– Dacă eu cred sau nu în această poveste e mai puțin important. Contesa Soliturn crede cu sfințenie acest lucru. Când lebedele vor reveni la Vandermoor, va crede din nou în fericirea ei, doar asta contează.

– Am înțeles, răspunse administratorul. Mă voi strădui să aflu, promise el. Am să vă anunț cât de curând, lebedele trebuie să înoate iar pe lacul Vandermoor.

– Mulțumesc. Markus îi strânse mâna cu prietenie. Mi-ați făcut azi un mare serviciu.

***

Câteva zile mai târziu, Irina ieșise la plimbarea de dimineață. Pe lac, lebedele înotau din nou cu eleganță. Neîncrezătoare fugi spre minunatele făpturi, care alunecau grațioase sub soarele dimineții, mândre, tăcute și tandre.

Irina își frecă ochii cu mâinile, deoarece i se părea că visează, se uită din nou spre lac, dar lebedele se aflau tot acolo, erau reale. Atunci, începu să alerge. Ajunse ca o furtună pe mal, căzu în genunchi în fața lor și le chemă. Dar vocea îi era prea gâtuită. Nu scotea nici un sunet clar. A durat un timp să se liniștească, să-i revină glasul și să poată chema lebedele.

Și atunci, minune, lebedele o auziră, își schimbară direcția și veniră spre mal.

– Lebedele mele, murmură ea. Cunoașteți chemarea! Sunt lebedele castelului! Ați reușit să vă întoarceți acasă! Mulțumescu-ți ție Doamne! Acum, totul va fi bine! Norocul se va întoarce la Vandermoor!

În același moment, își aminti că Vandermoor nu-i mai aparține, că este al unui străin. Lebedele se întorseseră prea târziu.

Markus de Haltern se ascunsese după o măgură în spatele unor tufișuri și așteptase ca Irina să ajungă la lac și să descopere lebedele. Dorea să trăiască alături de ea clipa de bucurie.

Când lebedele înotau spre mal, îi dădu o palmă plină de dragoste calului său.

– Aleargă, bătrâne, îi spuse el. Să sperăm că lebedele ne vor aduce și nouă noroc. Călări în jurul lacului și sări din șa câteva minute mai târziu, lângă Irina.

Cuprinsă de bucuria de a fi regăsit lebedele pe lac, Irina uită complet câtă înstrăinare născuse între ei comportarea sa din ultimii ani.

– Markus! se agăță aproape de gâtul lui. Lebedele! Uite, lebedele s-au întors la Vandermoor! Irina avea lacrimi de bucurie în ochi și Markus fu încântat. Își dorea atât de mult să țină femeia iubită în brațele sale. Se străduia însă să se abțină.

– Le-am văzut de departe, spuse el. De aceea am călărit până aici. Este o minune. Sunt aproape doi ani de atunci, de când lebedele au părăsit doameniul Vandermoor, nu-i așa?

– O eternitate! oftă Irina. Dar acum nu mai sunt lebedele mele. Mă voi bucura mereu pentru noul proprietar, continuă ea, cuprinsă de o tristețe neașteptată. Cel puțin lui îi vor aduce noroc.

Markus își simți inima plină de dragoste și de durere și-i era extraordinar de greu să nu-i mărturisească Irinei sentimentele sale.

– Îmi pare rău că n-ați putut păstra Vandermoor, contesă Irina, spuse el și-i luă mâna. V-aș fi oferit toate economiile mele, dar nu mi-a stat în putere.

Se simți fericit că ea nu-și retrăsese mâna și nu-și ferise privirea. Așa că prinse curaj s-o întrebe:

– Am putea fi oare prieteni, ca pe vremuri, contesă Irina?

Irina simți cum, sub privirea lui, sângele i se urcă în obraji. Se rușină, căci în sinea ei recunoscuse de mult cât de urât se purtase cu el, cât de nedreaptă fusese.

– Dacă ați putea să mă iertați, răspunse ea încet. Am făcut multe greșeli în trecut. Dacă v-aș fi ascultat, aș fi putut desigur să-mi păstrez măcar o parte din avere. În viață întâlnești atât de rar prieteni adevărați, iar unul dintre ei ați fost dumneavoastră. Am reușit cu greu să-mi dau seama.

Markus duse mișcat mâna ei la buze.

– Trecutul a murit, spuse el. Haideți să-l uităm. Viitorul va fi fericit. Trebuie să fie norocos, căci lebedele au revenit. Totul va fi bine și pentru dumneavoastră.

Irina râse, împăcată.

– Trebuie să fiu mulțumită că mi s-a permis să rămân în continuare la Vandermoor, răspunse ea.

Markus puse mâna ei în dreptul inimii sale.

– Ochii dumneavoastră triști mă îndurerează, contesă Irina. Credeți în fericire! Trebuie să credeți în ea, ca să se întoarcă la dumneavoastră.

Din nou, privirea ei îl atinti și Markus putu citi în ea ceea ce gândea.

"Dacă Bodo de Thamin n-ar fi venit atunci la Vandermoor, i-ar fi dăruit lui inima și mâna sa, iar o mare supărare și o mare dezamăgire ar fi fost evitate."

– Dacă îmi permiteți, voi mai veni dimineața devreme, aici, lângă lac, să vă privesc cum hrăniți lebedele, spuse Markus. Noul proprietar cred că n-are nimic împotrivă.

– Precis, nu. Chipul Irinei se lumină. El nu stă deloc aici. Și nici n-are intenția să se mute curând la Vandermoor, căci mi-a permis deocamdată să rămân în zona centrală a castelului.

– Atunci, ne putem întâlni mâine dimineață aici? întrebă Markus, nerăbdător.

Irina aprobă.

– Da, vă rog. M-aș bucura mult. Și ochii ei începură să strălucească din nou ca în zilele fericite de atunci.

– Pe mâine! spuse Markus și își struni calul, căci bucuria din ochii Irinei se revărsa acum în valuri în inima sa.

Călări grăbit și când ajunse la o depărtare considerabilă, privi în urmă; Irina îi făcea semn cu mâna. Răspunse și el în același fel, apoi își aruncă de bucurie casca în aer.

Lebedele mi-au adus și mie noroc. În sfârșit, se gândi el și călări înapoi la Haltern.

Capitolul 10

Irina se întoarse după plimbarea la lac, complet schimbată. Benton se făcu a nu observa și își reținu orice remarcă.

– Lebedele, Benton! povesti Irina agitată. Lebedele s-au întors la Vandermoor! Sunt lebedele noastre. Le-am chemat și m-au recunoscut. Lebedele noastre s-au întors! Aproape nu pot să cred.

Benton era unul din puținii inițiați. Desigur, știa că lebedele se întorseseră, dar chipul lui nu trăda secrete.

– O știre minunată, contesă, spuse el în felul său demn. Poate va fi cum spune povestea din cronica veche a castelului, doar că norocul nu poate cădea chiar așa din cer. Așa cum s-au schimbat lucrurile în ultimul timp, totul pare un noroc și proprietarul cel nou va aduce prosperitate la Vandermoor.

Irina nu știa ce semnificație aveau vorbele lui și-l privea oarecum nedumerită. Fără să răspundă nimic, trecu mai departe.

În dimineața următoare, Markus de Haltern o aștepta pe Irina la locul convenit. O întâmpină cu pași grăbiți și-i strânse cu căldură ambele mâini. Se vedea clar cât se bucură de această revedere. Și Irina, care în anii trecuți nu avusese parte de noroc și prietenie, simți cum inima i se încălzește.

– Mă bucur să vă revăd, îl salută ea. Erau primele cuvinte spuse din inimă, de când stătuseră amândoi de veghe la căpătâiul tatălui său.

– Vă mulțumesc pentru acest salut călduros, contesă Irina, răspunse el și-i sărută mâinile. Haideți, lebedele vă așteaptă. Îi cuprinse ocrotitor umerii cu brațul și o conduse spre mal.

Un timp, stătură tăcuți unul lângă celălalt. Markus o privea pe Irina cum hrănea lebedele și nu se mai sătura de frumusețea tabloului. Mai năvalnic ca oricând, inima lui se umplu de dragoste.

O dorea din tot sufletul.

Nu pot să mai aștept atât ca speranțele mele să se împlinească, gândi el, altfel s-ar putea din nou să-mi scape norocul. Mâine, am să-i vorbesc. Mâine trebuie să afle totul, tot ce i-am ascuns până acum.

– Trebuie să plec pentru câteva zile, contesă Irina, mărturisi el. Îmi veți simți oare lipsa, dacă nu voi putea fi aici?

Ea se întoarse spre el, îl privi, iar sângele lui se transformă în lavă, și-i surâse ca o zeiță.

– Desigur, domnule Markus, am să vă simt lipsa, răspunse ea încet. De când ne-am întâlnit ieri, știu că nu mai vreau să vă pierd niciodată.

– Irina! Markus oftă din tot sufletul său răvășit, o privi un moment ca și cum ar fi vrut să nu piardă controlul și să se smulgă vrăjii. Apoi, reveni la realitate. Am să stau doar două zile. Ne vom revedea curând. Se ridică și-i oferi ca pe vremuri mâna, s-o ajute. Îmi permiteți să vă conduc înapoi la castel?

– Da, cu plăcere, răspunse ea.

Ca odinioară, merseră alături tăcuți și fiecare se gândea la ultimele dimineți în care totul părea să urmeze firul unei povești începute de mult și care ar putea continua o viață. Era dat oare să și-o petreacă împreună? Irina nu cuteza să rupă farmecul, iar lui Markus îi era încă teamă să-și exprime gândurile.

În fața castelului, îi strânse cu căldură încă o dată mâinile, iar ea își căută ocrotirea la pieptul lui. Încă o privire și se despărțiră:

– Pe curând, contesă Irina, spuse el. Pe curând.

– Pe curând, răspunse ea. Să vă întoarceți cu bine, baroane Markus!

Apoi urcă treptele spre portalul de la intrare. Sus, în vârful scărilor, îl mai privi o dată pe Marcus îndepărtându-se, și-i transmise un ultim salut.

Poate lebedele mi-au adus și mie un pic de noroc, se gândea Irina în timp ce Benton îi ieșise în întâmpinare. Markus este un om cu totul deosebit. Cum ar fi fost viața mea, dacă nu l-aș fi întâlnit pe Bodo?

Bodo! Încercă să-și amintească fața lui, dar totul îi apărea acum învăluit în ceață. Nu mai simțea nici o durere când se gândea la el, doar un imens regret pentru anii pierduți, pentru suferințele și umilințele îndurate. Ce așteptase de la iubire nu fusese decât un foc de paie. O amăgire care între timp se destrămase. Trebuise să plătească scump pentru un vis prea scurt de fericire. Dacă soarta i-ar fi oferit o ocazie să înceapă din nou viața din momentul când apucase pe un drum greșit, ar fi dorit să procedeze cu mai multă maturitate.

Pe seară, în amurg, la Vandermoor sosi un curier aducând un pachet pentru contesă și o scrisoare din partea notarului.

Pachetul îl recunoscu imediat ca trimis de o cunoscută casă de modă. Dar ce avea în comun notarul cu acest pachet? Putea fi doar o greșeală.

Pe măsură însă ce Irina citea scrisoarea, uimirea ei creștea tot mai mult.

"... permiteți-mi să vă trimit acest pachet în numele clientului meu. Considerând că poate avea consimțământul dumnevoastră, noul proprietar al domeniului Vandermoor dorește să vă facă o vizită de curtoazie mâine seară, și vă roagă să purtați în onoarea lui rochia pe care v-o trimite și să acceptați invitația la o masă festivă pentru două persoane.

Benton va fi instruit în acest scop și va primi cuvenita înștiințare.

Dacă termenul nu vă este convenabil, voi lua eu legătura telefonică cu dumneavoastră spre a reglementa data și ora..."

Irina se miră de ciudata prezentare.

Acest lucru a fost până acum un mister, se gândi ea. De acum înainte, îl voi cunoaște în sfârșit pe noul proprietar al domeniului Vandermoor. Dar de unde până unde îmi trimite o rochie? încerca ea în zadar să afle un răspuns.

Desfăcu ambalajul cutiei și-i scoase capacul. În interior se afla o rochie superbă din mătase de culoare roz-albă, împodobită cu perle. Probă rochia. Era întocmai măsura ei.

Este foarte straniu, își spuse ea.

Cineva pe care nu-l cunosc îmi trimite o rochie exact pe măsura mea. Atunci, înseamnă că mă cunoaște. Cine poate fi, însă?

Își frământă degeaba capul cu această întrebare, căci nu găsi nici un răspuns.

În seara următoare, Irina se simțea complet neliniștită. Ce aștepta de fapt? Cum se va rândui oare viitorul ei? Actualul proprietar al domeniului Vandermoor va veni să locuiască aici, vor lua seara masa împreună, va trebui să părăsească partea centrală a castelului și să se mute în aripa laterală?

Când Roza o ajută să-și îmbrace rochia, nu-și putu stăpâni o exclamație de uimire. Își strânse mâinile amândouă și ducându-le spre gură, exclamă:

– Ce frumoasă e! Arătați ca o floare de magnolie în luna aprilie, contesă!

Această remarcă a bătrânei cameriste îi aminti Irinei o scenă cu Markus de Haltern. Atunci, la un bal, care urma să fie de fapt balul ei de logodnă, el o întrebase despre culoarea rochiei sale, iar ea îi răspunsese: "Arată ca o floare de magnolie în aprilie."

Observă gânditoare rochia în oglindă. Arăta foarte asemănător cu rochia ei de bal de atunci. Ziua în care îmbrăcase acea rochie îi păruse a fi începutul unei imense fericiri, și cât de repede se destrămase, durerea și

dezamăgirea îi luaseră locul. Oare această zi va fi un nou început?

Se auzi un ciocănit. Benton apăru în ușă și anunță că este momentul să-și primească musafirul.

Irina îl aprobă.

– Vin imediat, Benton, mulțumesc. O lăsă pe Roza să-i pună șalul subțire pe umeri și își aminti în aceeași clipă că și vechea rochie avusese un astfel de șal.

Toate astea erau o pură întâmplare? Sau în spatele lor exista o intenție? Dacă noul stăpân al castelului o cunoaște, poate vrea să-i amintească de balul de atunci, de rochia pe care a purtat-o, de clipa în care a cunoscut-o?

Se temea deodată de întâlnirea cu noul proprietar al castelului, deși știa că n-are cum să evite acest lucru.

Benton făcu o mică plecăciune când trecu prin fața lui. Irina încercase să afle pe chipul lui un răspuns la întrebările sale, dar fața diplomatului Benton era ca totdeauna de nepătruns.

Trebui să-și adune tot curajul, dar când ajunse în dreptul treptelor, genunchii îi tremurau atât de tare, încât trebui să se oprească un moment să se liniștească.

Benton mergea cu o treaptă în spatele ei, și Irina se întoarse puțin spre el ca să câștige timp.

– Totul este pregătit pentru întâmpinarea noului stăpân? întrebă ea, pentru o clipă de odihnă.

– Totul, contesă, o asigură el.

Așa că acum nu mai exista nici un motiv de întârziere. Coborî treptele.

Lebedele! se încurajă ea. Lebedele s-au întors, deci totul se va schimba în bine și pentru mine.

În fundul holului se deschise o ușă. Era camera de lucru a contelui Soliturn. Un domn în costum de seară îi ieși în întâmpinare. Irina rămase locului de uimire.

Era Markus! Cum a ajuns el la această mică serată?

Markus veni până la baza scărilor.

– Irina! Arătați fermecător, contesă!

Markus avea în mână un trandafir care se potrivea perfect culorii rochiei și ea rămase surprinsă.

– Markus? se bâlbâi ea, încurcată. Sunteți aici ca oaspete?

El râse și o cuprinse în brațe.

– Pentru cea mai minunată dintre femei, răspunse el oferindu-i trandafirul. Și sper să nu mă alungați din castel.

Deruta Irinei creștea tot mai mult.

– Aștept ... astă seară ... pe noul stăpân al domeniului Vandermoor, încercă ea să-i explice. El ... se întrerupse și începu să sughită de emoție. Între timp, Benton intrase cu o tavă în mână și ceru întâi încuviințarea contesei să o așeze. Pe tavă existau doar două pahare cu șampanie. Apoi, Benton se întoarse spre Markus și spuse:

– Bine ați venit, domnule baron.

Irina se uita fără să priceapă nimic de la unul la altul și într-un târziu începu să înțeleagă.

– Dumneavoastră sunteți ... Dumneavoastră ați ... Dar cum ați putut ... N-am avut nici cea mai mică bănuială! exclamă ea oprindu-se în fața lui.

Markus râse mulțumit, și-i oferi unul din cele două pahare.

– Mă bucur că surpriza a fost bine primită. Să ciocnim în cinstea ei. Să bem în această seară pentru norocul castelului Vandermoor. Sunt sigur că lebedele nu vor mai părăsi niciodată lacul.

În timpul mesei festive, Irina află tot ce se întâmplase fără știrea ei. Markus de Haltern își ipotecase moșia până la ultimul copac pentru a putea anula cât mai repede posibil datoriile domeniului Vandermoor și să poată opri licitația amenințătoare în ultimul moment.

Îi povesti și despre lebedele care nu părăsiseră de bunăvoie lacul din parcul Vandermoor, ci Bodo pusese la cale răpirea lor.

– N-a fost greu să le dau de urmă și să le răscumpăr, încheie el povestirea.

Așa că în dimineața următoare s-au simțit din nou fericite să alunece pe lac.

Irina îl privea tulburată, cu lacrimi în ochi.

– Toate astea le-ați făcut pentru mine, baroane Markus? spuse Irina și-i puse mâna pe braț, căutându-i privirea. Toate astea le-ați făcut pentru mine, deși eu v-am provocat o supărare atât de mare, după ce v-am jignit și alungat?

Markus îi susținu hotărât privirea.

– Vă iubesc, contesă Irina. V-am iubit în toți acești ani și voi pune mereu fericirea dumneavoastră înaintea fericirii mele, căci doar dacă dumneavoastră sunteți fericită, pot fi și eu.

La această destăinuire, Irina simți că tot sângele îi năvălește în inimă.

– Cât de oarbă am fost, spuse ea. Cât de necugetată! Cum m-am putut amăgi! De ce n-am recunoscut atunci unde era fericirea mea?

Markus îi luă mâna și o așeză în dreptul inimii lui.

– Nu este prea târziu să începem împreună o nouă fericire, contesă Irina, o opri el. Nu vom putea trăi în primii ani chiar fără griji, așa cum mi-am dorit întotdeauna. Dar cu puțin noroc, vom reuși să scăpăm de datorii și să readucem prosperitatea pe domeniile Vandermoor și Haltern.

– Trebuie să avem noroc, dacă lebedele înoată din nou libere pe lacul din parc, răspunse încet Irina.

Markus o privi adânc în ochi.

– Nu doar lebedele ne vor aduce noroc, Irina. Dragostea pentru tine mă face puternic, simt că aș putea răsturna

lumea. Și dacă tu crezi că poți răspunde acestei iubiri, nimic nu mă va putea opri să înving.

– Dar te iubesc, șopti ea emoționată. Acum știu exact că te iubesc. Știu că inima mea doar pe tine te-a iubit. Tot ce s-a întâmplat n-a fost decât un vis urât. M-am înșelat amarnic și mi-a trebuit mult timp până să găsesc drumul corect. Dacă ai putea să uiți ... dacă în ciuda tuturor celor întâmplate mă mai poți iubi ...

– Te iubesc, Irina! o întrerupse el. O cuprinse după umeri și o trase spre el, o cuprinse în brațe și o strânse la piept – în sfârșit, minunea se întâmplase! Te iubesc, îi repetă el cu toată dragostea. Te iubesc și te-am iubit dintotdeauna! Apoi, buzele lor se uniră într-un sărut lung și tandru pentru a șterge toate amintirile triste și întunecate. Înaintea lor se întindea acum fericirea cea mult visată, fericirea dragostei adevărate, care trecuse peste toate piedicile și se verificase în încercările vieții.

Benton fu primul care adresă tinerei perechi urările sale de fericire și viață lungă.

– Vă rog să mă iertați, contesă, că mi-am permis să conspir, ca să spun așa, în spatele dumneavoastră, cu domnul baron, își ceru el iertare în încheiere. Nu s-ar fi întâmplat niciodată, dacă n-ar fi fost în conformitate cu dorința domnului conte Soliturn, o asigură el.

– Știu asta, Benton, spuse Irina.

Îți mulțumesc mult pentru devotamentul tău.

Doctorul Rosenberg auzi și el despre logodna tânărului baron și se bucură din inimă, se bucură de asemenea pentru rezolvarea fericită a problemelor domeniului Vandermoor.

– Dragostea! spuse el și surâse visător în seara următoare, când se afla pe terasă împreună cu tinerii logodnici. Mereu intervine pronia cerească. Cât de ciudat poate acționa dragostea, în bine și în rău. Privea, meditând, flăcările din cămin. Păcat doar că seara aceasta n-a mai apucat s-o trăiască și contele Soliturn. Și-a dorit atât de mult să vă vadă împreună.

Irina și Markus se luară de mâini și se priviră în ochi.

– Vrem ca primul nostru fiu să-i poarte numele, ești de acord, iubita mea? întrebă Markus.

– Da, desigur, răspunse ea și simți cum i se urcă sângele în obraji.

Câteva săptămâni mai târziu, la Vandermoor băteau clopotele pentru nuntă și doi oameni, care se găsiseră după mult zbucium, își jurară credință reciprocă până la moarte. Fiecare din cei care se aflau în biserica satului cunoșteau povestea lor și erau convinși că un jurământ mai puternic decât al lor nu fusese făcut de nimeni cu atâta dragoste.

Markus și Irina se limitară la o festivitate modestă și invitară doar câțiva prieteni foarte apropiați la masa de după cununie.

Nu plecară nici în călătorie de nuntă. Să rămână aici, la Vandermoor-ul pe care-l salvaseră, însemna pentru Irina cea mai mare bucurie din lume.

Când ziua era pe sfârșite și la Vandermoor se reinstalase liniștea, Markus își luă tânăra soție de mână și o conduse jos, pe malul lacului. Ultimele raze de soare se jucau în penele albe ale lebedelor și le îmbrăcau într-un crepuscul roz-auriu, încât păreau venite dintr-un basm, trimise de o zână fermecată.

– Poate aceste lebede au totuși o putere fermecată, așa cum scrie în cronica Vandermoor-ului, spuse Irina, fascinată de imagine, lăsându-și visătoare capul pe umărul soțului ei.

Markus îi mângâie tandru fața și părul.

– În orice caz, ne-au adus noroc, scumpa mea, răspunse el. Apoi o apropie de el și o sărută, o sărută uitând de sine, transpus de dragostea mărturisită, de parcă trebuia să recupereze tot timpul pierdut în suferințe și îndoieli.

Sfârșit